ÎMPĂRATUL ŞI MAULA

de Robert Silverberg

17 BOGAN, AL 82-LEA CICLU DINASTIC (3 AUGUST 3001, A.D.)

Gongurile au răsunat pe întreaga navă. Am trecut linia invizibilă care desparte Spațiul Teritorial de Spațiul Imperial, şi acum viața mea este oficial pierdută.

Am hotărât să sparg codul tiihad care vrea să-mi ia viața. Vom vedea ce se întâmplă când aterizăm pe Lumea Capitală.

Între timp, iată-mă - o femeie născută pe Terra, o simplă *maula* primitivă, ce pătrunde tot mai adânc în Spațiul Imperial, cu fiecare secundă-lumină care trece. Bănuiesc că ar trebui să tremur de frică.

Nu. Să tremure Împăratul. A venit Laylah!

Fragment din Jurnalele lui Laylah Walis

1.

Era un caz neobişnuit. Nimeni de pe Starportul Lumii Capitale nu mai văzuse aşa ceva, astfel încât, într-un final, a atras atenția nici mai mult, nici mai puțin, decât atenția împăratului Ryah VII însuşi, înaltul Ansaar, Omnisciența Supremă, Cel Mai Sacm Apărător al Rasei.

Lanțul care a dus până la împărat a început cu Loompan Chilidor, arbitru al declarațiilor pasagerilor. Era o persoană din casta de jos, tuns scurt şi cu pielea palidă; datoria sa era de a verifica circuitele de identitate ale pasagerilor de pe navele interstelare. Treabă de rutină. Dar de data aceasta, când a efectuat verificarea de tranzit a călătorilor veniți de pe Seppuldidorior la bordul navei *Velipok,* fulgerele verzi incandescente au izbucnit pe suprafața violet a câmpului.

Violare a *Tiihad*-ului !

Cel mai înalt din cele şase niveluri de neregu-laritate - mai mare chiar şi decât *vribor,* care însemna purtător de boală contagioasă, *gulimil,* contrabandă cu arme, şi *shhtek,* purtător de medalioane ale Dinastiei Simgoin, scoasă în afara legii şi aflată pe cale de a se stinge. Violarea *Tiihad-ului* era un atac la adresa împăratului însuşi.

Brațele lungi şi bălăbănite ale lui Loompan Chilidor se smuciră brusc. Ochii lui mici şi galbeni de veniră portocalii de uimire. Apăsă butonul roşu care sigila câmpul de luminozitate şi îşi chemă şeful direct, Domtel Tribuso, director la Flux Pasageri.

Scund, gras şi încet, Domtel Tribuso îşi făcu apariția la momentul potrivit. Câmpul de luminozitate violet era acum o colivie de cauciuc violet. Câteva zeci de călători erau prinşi înăuntru.

Domtel Tribuso se holba mirat la fulgerele verzi care se încrucişau pe câmp.

– Verzi? Violare a *Tiihad-ulutf* Majoritatea celor din colivie erau Ansaari. Mai erau câțiva Liigachi şi Vrulvruli, precum şi un grup de Zmachi ce păreau agitați. Toate acele rase aveau de multe secole cetățenia Imperiului, şi înțelegeau cu siguranță legea.

Dar exista o creatură pe care Domtel Tribuso nu a putut-o identifica deloc: un extraterestru din afara Imperiului, o formă primitivă de viață din Teritorii, un contravenient sosit aici, pe această lume sfântă. O *maula.*

Domtel Tribuso era uimit şi dezgustat şi furios.

Maula era extrem de slabă, pe fața sa turtită ca o farfurie trăsăturile erau foarte apropiate, practic ochii se aflau unul lângă celălalt, ceva mai jos era nasul mic ca un nasture, iar gura - *era* într-adevăr gura? - o simplă deschizătură lângă bărbie. Picioarele sale erau prea lungi, iar brațele grotesc de scurte. Creatura nu avea păr, doar un smoc dizgrațios de blană neagră răsărit din craniu. Pe piept avea două umflături ciudate, rotunde.

Directorul de la Flux Pasageri îşi chemă consilierii.

– Scoateți-o pe *maula* de acolo şi aduceți-o în Camera de Examinare Trei.

Aceasta era celula de reținere a formelor de viață neautorizate, utilizată în mod normal pentm animalele de companie necunoscute sau pentm animalele capturate, aduse înapoi de cetățenii Imperiului, şi care trebuiau verificate de un veterinar Imperial înainte de a fi scoase din carantină.

Dar această *maula* nu era nici animal de companie, nici animal capturat. Era evident o formă de viață inteligentă - un pasager cu biletul în ordine. Stătea calmă printre pasagerii ce aveau rangul de Cetățeni, ca şi cum s-ar fi considerat unul dintre ei. Ducea cu ea chiar şi câteva valize ce păreau scumpe.

Cum putuse o *maula* să cumpere un bilet spre Haraar, şi de ce i se permisese accesul la bordul lui *Velipok,* şi de ce căpitanul acestei nave nu sunase mai înainte ca să comunice că are o *maula* la bord? Se impunea o anchetă. Domtel Tribuso îşi chemă superiorul, pe Graligal Dren şi îi predă *maula.*

Graligal Dren, o femeie din casta de mijloc cu un ten măsliniu intens şi o creastă în formă de săgeată extrem de subțire şi delicată, privi încruntată prin peretele gros de sticlă şi spuse:

– Eşti în stare să înțelegi Imperiala Universală, creatură?

– O vorbesc destul de bine, mulțumesc. Vocea *maulei* era limpede şi stridentă, cu un uşor accent din Sectorul de Vest.

– Ai şi un nume?

– Numele meu este Laylah Walis.

Asta sună ca un zgomot neinteligibil, un fel de gâlgâit. Ei bine, barbarii nu puteau avea decât nume barbare. Iată-l, pe declarația de pasageri: LAYLAH WALIS. Cei de emigrări, care au lăsat-o să urce la bordul unei nave spre Haraar, erau cu siguranță nebuni.

– Te-ai îmbarcat în Hathpoin, din sistemul Seppuldidorior?

– Întocmai.

– Şi înainte de asta, de unde ai venit?

– Mingtha, din sistemul Ghair. Unde am ajuns venind din Zemblano, care este în Briff. Şi înainte de asta...

– Nu-mi trebuie întregul itinerarul, creatură. Spune-mi doar de unde eşti de origine.

– De pe Pământ, spuse *maula.* O mică lume din ceea ce voi numiți Brațul de Nord-Vest. Parte a Imperiului, de douăzeci de ani.

Brațul de Nord-Vest era o zonă cu lumi dezordonate, locuite de creaturi animalice - nişte lumi aflate la frontieră, abia civilizate, avanposturi

primitive, fioroase ale Imperiului. O uimea faptul că o creatură venită dintr-o astfel de lume vorbea Imperiala Universală atât de corect şi puternic; şi cu o asemenea aroganță. Ai fi crezut că *maula* avea douăzeci de generații de sânge Dinastic prin vene.

Dar nu făcea nici o încercare de a arăta respect. O fixa pur şi simplu cu privirea, cu fața ei plată şi urâtă. Aroganță! Prostie! Dar numai un prost arogant dintr-o lume *maula* ar fi încercat să vină în Haraar.

– Spune-mi, Laylah Walis, continuă Graligal Dren, ştii unde te afli acum?

– În Haraar, Lumea Capitală.

– Exact. în inima şi sufletul Imperiului. Şi ai venit aici, ştiind că Teritorialii nu pot intra în nicio parte a Spațiului Imperial?

– Da.

Nebunie.

– Cum ai făcut rost de bilet? întrebă Graligal Dren.

– Poveste lungă, răspunse *maula.* Am spus cuiva care putea să-mi facă rost de un bilet că vreau să vizitez Haraarul, şi s-a rezolvat.

Maula avea un fel de încredere de sine aproape nebună.

– Această lume este sfântă, spuse încet Graligal Dren. E izvorul şi originea rasei noastre. Venerăm chiar şi praful care pluteşte pe cele mai modeste alei. Nu putem îngădui ca această lume sfântă să fie pângărită de creaturi care sunt - pe care noi le considerăm - care pot fi definite drept...

– *Maule,* spuse Laylah Walis. Barbari. Ființe inferioare.

– Întocmai.

– Şi orice *maula* care îndrăzneşte să calce aici este trimisă la moarte.

– Ştiai asta înainte de a veni? Şi, cu toate acestea, ai venit aici?

– Aşa se pare, răspunse Laylah Walis.

2.

Dacă această creatură dorea să se sinucidă, trebuia să o facă fără ajutorul lui Graligal Dren. O pasă Directorului de la Imigrare, care a trimis-o la Securitatea Starportului. Comisarul Twimat Dulik de la Securitate interogă prizoniera şi confirmă că era o Teritorială, originară dintr-o lume cucerită, din Sectorul de Vest. Părea destul de inteligentă pentru o *maula,* dar o *maula* era nici mai mult, nici mai puțin decât sub-civilizată, demnă de dispreț, şi murdară prin definiție. Şi trebuia să moară, pentru că pângărise Lumea Capitală.

Cel mai groaznic era faptul că *maula* părea să înțeleagă toate astea, şi nu dădea semne că i-ar păsa.

– Întrucât *maula* cunoştea care este pedeapsa pentru violarea *Tiihad-ului,* dar a ales să încalce oricum legea, cu siguranță este nebună, spuse comisarul Twimat Dulik superiorului său, judecătorul Hwillinin Ma, de la Departamentul Probleme Penale. Suntem ființe civilizate. Putem trimite la moarte o persoană nebună?

Judecătorul Hwillinin Ma, un asexuat din casta medie-superioară, cu pielea închisă la culoare şi icoama lungă, spuse:

– O *maula* nu este o persoană, Dulik. O *maula* este ceva mai mult

decât un animal primitiv. în al doilea rând, definițiile noastre legale referitoare la nebunie nu pot fi aplicate ființelor sub-civilizate, aşa cum nu pot fi aplicate insectelor sau păsărilor sau copacilor. în al treilea rând...

– Nu este o insectă, sau o pasăre, sau un copac, domnule judecător Ma. Este o creatură vioaie, inteligentă, care...

– În al treilea rând, spuse cu asprime judecătorul Hwillinin Ma, este evidentă încălcarea legii. Nu există nici o notă de subsol referitoare la sănătatea psihică. Trebuie să apărăm puritatea lumii noastre, şi actul tradițional de purificare prevede uciderea profanatorului.

Comisarul Twimat Dulik încuviințâ din cap.

– Foarte bine, în cazul ăsta, domnule judecător Ma. Vă predau prizoniera spre a fi executată. După care Dulik salută şi ieşi.

Dar, aşa cum urma să afle peste zece minute judecătorul Ma, Departamentul de Drept Penal din oraşul Harrar nu primea prizoniera.

– A, nu, spuse consilierul şef al prefectului Poliției Capitale. Nu poți trimite nicio *maula* în oraş, colega! Nu-ți dai seama că asta înseamnă profanare?

– Dar Judecătorul Ma a spus...

– Judecătorul Ma poate să *gedoy gevasht,* răspunse calm consilierul prefectului. Destul că această *maula* a voastră poluează starportul, crezi că o lăsăm să intre în capitală? Să o avem la o sută de *glezzani* distanță de Marele Templu, ca să nu mai vorbim de Palatul Imperial? A, nu, nu, nu. Țineți-vă *maula* în jurisdicția voastră, te rog.

– Dar execuția...

– Du-o în spatele unui depozit de combustibil, undeva la capătul terminalului şi zboară-i creierii. Doar fii atent să ții corect blasterul. Cu capătul mai lung spre prizonieră.

– Poliția nu vrea să primească *maula,* raportă posac subalternul judecătorului Ma. Spun că *noi* trebuie să facem execuția.

– În regulă. Ocupă-te de asta.

– Să execut eu *maula,* domnule? Judecătorul Ma aruncă o privire tăioasă în direcția subalternului şi nu spuse nimic.

– Domnule? Domnule? Domnule?

3.

Aşa cum descoperi curând judecătorul Ma, una era să emiți un ordin de execuție, şi cu totul altceva să îl aduci la îndeplinire. Nimeni de la starport nu putea fi convins să ucidă *maula.*

– Legea spune clar că o *maula* prinsă oriunde pe Haraar trebuie omorâtă imediat, spuse judecătorul Ma. Vorbea cu fostul său coleg de facultate, Thrippel Vree, Al Treilea Şambelan al Maiestății

Sale Imperiale. Se află deja la noi de aproape paisprezece ore. Toți refuză să facă asta, şi se pare că nu am puterea legală de a obliga pe cineva, între timp, devenim cu toții complici la profanare.

– Poți să o omori chiar tu, sugeră Thrippel Vree. La urma urmei, este responsabilitatea ta, nu-i aşa? Dacă nu găseşti pe altcineva care...

– Nu pot *să omor* pe nimeni, Thrippel! Nici măcar o *maulal*

– Şi dacă se află că nu ai luat măsurile necesare...?

– Fii rezonabil, gemu Judecătorul Ma.

– Este nevoie doar de o descărcare rapidă de blaster. Respiri adânc, întinzi mâna, te pregăteşti, ocheşti, tragi. Completezi raportul. S-a făcut dreptate.

Judecătorul Ma ştia că vechiul său prieten glumea. Cu siguranță, Vree nu vorbea serios. Cu siguranță.

Şi totuşi - de ce să *nu* o facă chiar el?

Nu. Nu. Nu era vorba că judecătorul Ma avea o fire extrem de înțelegătoare, sau milostivă. Ansaarii nu ajunseseră să controleze trei cincimi din galaxie pentru că fuseseră extraordinar de înțelegători sau blânzi. Dar să cucereşti toate sistemele solare spre gloria Imperiului era una, şi să împuşti cu sânge rece o nefericită creatură sub-ci-vilizată era alta. Mai ales dacă erai un birocrat de vârstă mijlocie din casta înaltă, cu o fire sedentară.

În următoarele douăsprezece ore, judecătorul Ma se convinse tot mai mult că impertinența acestei scârboase *maula* îl va costa cariera. De câteva ori în acest timp fii cât pe ce să efectueze chiar el execuția, în ciuda nehotărârii sale, doar ca să-şi salveze propria viață.

Dar, între timp, Thrippel Vree, Al Treilea Şambelan, reuşi să-l scoată din impas.

în acea seară, Al Treilea Şambelan pomeni din întâmplare despre episodul de la starport unui alt Al Treilea Şambelan, Danol Giyango.

– Năucitor, spuse Danol Giyango. Cu siguranță ştia că va muri pentru îndrăzneala sa. Şi totuşi, a venit până aici. Oare de ce?

Era atât de ciudat, încât Danol Giyango vorbi despre asta cu soția sa, o Doamnă-în-Aşteptare, care vorbi cu înaltul Eunuc al Celei mai Tainice Odăi, care îi spuse Concubinei Auxiliare, care din întâmplare se află mai târziu în prezența uneia din cele cinci Importante Soții Iubite, Etaag Thuuyaal. în noaptea aceea, era rândul ei să stea cu Maiestatea Sa, împăratul Ryah VII, înaltul Ansaar, Omniscienta Supremă, Cel Mai Sacru Apărător al Rasei.

– Am auzit mai devreme o poveste extraordinară, îi spuse Etaag Thuuyaal împăratului, în timp ce stăteau îmbrățişați în hamacul Imperial. E:aag ştia - dar cine nu aflase asta? - că împăratul era expert în poveşti extraordinare, şi avea un apetit nepotolit pentm tot ce era ciudat de neverosimil şi de amuzant, era un bărbat cu o intensă dorință de a şti şi avea capricii excentrice.

– Şi care ar fi aceasta, adorata mea?

– Păi, spuse Etaag Thuuyaal, am aflat-o de la Hypoepoi, Concubina Auxiliară, care a auzit de la Sambin, înaltul Eunuc, care ştie de la Sipyar Giyango, Doamna-în-Aşteptare, al cărei soț a auzit de la cineva al cămi prieten este judecător la s:arport. Se pare că azi a venit o navă din Teritorii, şi s-a descoperit că unul din pasageri era -iți poți imagina una ca asta? - ei bine, pasagerii au coborât scările şi majoritatea erau turiştii obişnuiți, pelerini şi alții de genul ăsta, dar apoi cine crezi că a ieşit din navă, veselă şi neruşinată cât se poate?

– Spune-mi, grăi împăratul Ryah VII.

Etaag Thuuyaal zâmbi cu mare satisfacție. Aşa cum aflase cu multă vreme în urmă, mari privilegii îl aşteptau pe cel care reuşea să-l distreze pe împărat.

– Ei bine, spuse ea...

Împăratul era uimit. Şi fascinat, deopotrivă.

O *maula* pe Haraar? Bineînțeles, creatura trebuia să moară. Dar de ce venise, dacă ştia la ce riscuri se expune? Poate că barbarii erau needucați şi vulgari şi primitivi, dar nu erau indiferenți dacă supraviețuiau sau nu. Cu siguranță, erau însuflețiți de nevoia intensă a speciei de a trăi, a se reproduce şi a menține poziția speciei lor în marele lanț organic. Un animal şi-ar putea roade piciorul pentru a scăpa din capcana în care s-a prins, gândi împăratul, dar nu şi-ar pune singur piciorul în capcană, doar pentm a afla dacă se închide sau nu.

Aşadar, de ce... de ce...

Împăratul sări sprinten din hamac şi chemă eunucul de serviciu.

– Se află o *maula* la starport şi încă nu au executat-o. întârzie executarea sentinței. Adu *maula* aici, mâine la prima oră.

– Ascult şi mă supun, Lord al Universului, împăratul se întoarse în hamacul său. Etaag

Thuuyaal întinse brațele spre el, chemându-l cu căldură.

4.

Laylah Walis începuse să se îngrijoreze. Până acum, total se demlase conform planului. Se afla aici şi era încă în viață.

Dar era foarte riscant, şansele erau de unu la o mie. Mai devreme sau mai târziu, oficialii portului ar putea hotărî că decretai despre profanarea Lumii Capitale era foarte clar. Şi apoi...

Se auziră zgomote pe coridor. Se apropia cineva.

Primul era şeful securității, Dulik cel scund şi gras. Pămse inteligent şi sensibil, chiar înțelegător. Era însoțit de doi Ansaari cu înfățişare primitivă, aparținând castei inferioare, ce purtau uniforme verzi. Călăii?

Laylah studiase bine limbajul corpului Ansaarilor. Ținuta celor trei părea de rău augur: stăteau cu umerii ridicați aproape până la urechi, şi brațele lungi lipite de corp. Ochii erau retraşi, semn că Ansaarii erau încordați. Fantele verticale ale pupilelor lor erau aproape invizibile.

Uşa celulei se deschise.

– Laylah Walis, eşti chemată, spuse şeful securității pe un ton încordat, care nu prevestea nimic bun.

– De ce?

– Nu „de ce", *maula,* ci „de cine". Împăratul solicită prezența ta.

Un zâmbet rapid îi flutură pe buze. Succes! Succes!

Un Ansaar scoase un colac de frânghie, iar celălalt îi trase brațele la spate, de parcă era un animal priponit pentm sacrificare. îi legară strâns încheieturile, apoi gleznele. O apucară de coate şi o purtară prin încăpere, spre uşă.

Picioarele îi atârnau în timp ce o târau după ei, şi mâinile lor cu şapte gheare ascuțite îi perforau dureros carnea. Se simți întinsă, târâtă şi lovită în timp ce o trăgeau prin nişte hârtoape de-a lungul unui tunel, apoi în lumina strălucitoare, auriu-verzuie a zorilor de zi pe Haraar.

Îi aştepta o maşină lucioasă, de forma unei lacrimi.

– La Palat, spuse Dulik şoferului. Apoi murmură în sinea lui: Împăratul întârzie moartea *maulei.* Trebuie să vorbesc mai întâi cu ea. Dar cine suntem noi să punem sub seninul întrebării dorințele împăratului?

Maşina se ridică şi pluti spre Haraar, legendara capitală a Imperiului Ansaar.

– „Oraşul roşu ca un trandafir, vechi aproape cât timpul", aşa cum a spus poetul - o mie de palate şi cinci mii de temple, parcuri verzi şi promenade umbroase, obeliscuri strălucitoare şi arcade lungi, care te farmecă. De aici, puterea invincibilă a Ansaarului s-a întins irezistibil în ultimii nouăzeci de mii de ani, raspândindu-se în cercuri tot mai largi, până când domeniile Imperiului au cuprins un spațiu de peste o mie de parseci.

Eoni întregi, bogăția acelui vast teritoriu s-a revărsat în acest oraş numit Haraar, transformân-du-l în cel mai măreț sediu de guvern care a existat vreodată.

Dar Laylah stătea cocoşată între cele două gărzi Ansaar, cu picioarele sale lungi întinse în față, şi capul incomod îngropat într-o pernă din pluş; nu putea zări decât o cupolă aurită aici, un minaret roz dincolo, un obelisc de un alb strălucitor proiectat pe cerul albastru, ceva mai încolo.

Maşina opri. O traseră cu brutalitate afară.

Apucă să vadă curtea unui palat extraordinar, zidurile înalte, strălucitoare, din porfir încrustat cu medalioane din onix, turnurile delicate cu nenumărate ferestre, aleile lungi, străjuite de arbuştii perfect îngrijiți, bazinele cristaline, înguste ca nişte pumnale. Apoi, o glugă groasă, din blană, îi alunecă pe ochi şi nu mai văzu nimic.

– Aceasta este *maula* pe care împăratul a cerut să o vadă, spuse Dulik. Gluga îi fii ridicată pentru o clipă şi ochii galbeni ai unui Ansaar o priviră scurt, apoi fu luată pe sus. După un timp, auzi o uşă deschizându-se şi simți impactul violent cu podeaua de piatră.

Urechile îi vuiau de atâta linişte.

Stătea legată şi cu gluga pe ochi, pe o lespede rece din piatră. Frânghiile din jurul încheieturilor şi gleznelor îi rodeau adânc pielea, şi simțea că se sufocă şi i se face rău din cauza aerului închis şi umed.

Trecură mai multe ore. Senzația de sufocare şi durere se intensifică.

Într-un târziu, se auziră paşi. Se apropia cineva. Gluga îi fu ridicată. Laylah clipi, trase cu nesaț aer în piept, îşi frecă bărbia de umăr, să-şi potolească mâncărimea ce o chinuia de mii de ani.

Era o încăpere sumbră, goală, fară ferestre. în jurul ei se aflau gărzi înarmate, care purtau pantaloni de un roşu închis, eşarfe mari verzi şi tunici largi violet, cu nişte apărători de umeri strident colorate. Ca majoritatea Ansaarilor, erau scunzi şi îndesați, cu piepturi late, brațe lungi ca de maimuță şi picioare crăcănate şi butucănoase.

Dar mai departe de ei, studiind-o ca pe un rar specimen zoologic, stătea un Ansaar cu o înfățişare atât de nobilă şi măreață, încât ştiu că se

află în prezența Împăratului Ryah VII.

Aproape că ar fi putut aparține unei specii diferite: era înalt, avea peste doi metri, poate chiar doi şi jumătate. Brațele îi ajungeau doar până la coapse, aşa cum era şi în cazul brațelor unui om. Coama în formă de săgeată de pe capul său lipsit de păr era cea mai impresionantă coamă pe care o văzuse vreodată. Marginile ei erau drepte, şi semăna cu o protuberantă extrem de ascuțită.

De la gât până la glezne era înfăşat într-o mantie din brocart, dintr-un material greu, roşu închis, întrețesut cu fire argintii. Fața şi mâinile aveau culoarea mahonului, cu o nuanță aprinsă de stacojiu. Dincolo de acea mască, se aflau nişte ochi verzi pătrunzători - nu erau galbeni, ca ai celorlalți Ansaari, ci *verzi,* verdele greu, lucios, al smaraldului pur.

Cu siguranță, era o persoană crescută de mii de generații pentru a ocupa Tronul de Safir al Imperiului Ansaar. în ciuda dezgustului profund şi violent pe care îl nutrea orice ființă umană față de tot ceea ce era Ansaar, Laylah simți un puternic fior de respect, amestecat cu teamă şi uimire - dar şi o fărâmă inconfundabilă, surprinzătoare, de atracție fizică imediată.

– Ridicați-o. Vocea împăratului bubui puternic şi autoritar. Să văd cum arată această *maula.*

Gărzile o ridicară în picioare. Se priviră ochi în ochi, după uzanțele sociale ale castei Ansaar superioare, iar capul ei era înclinat exact la unghiul corect, pentru a exprima respect față de maiestatea sa, menținându-şi în acelaşi timp propria demnitate.

– O *maula* de genul feminin, bănuiesc. Dar uitați-vă la ea! strigă împăratul. Pe fața ei este o expresie tipică unei *maula?* Aşa ar trebui să stea o *maula?* Se poartă ca o contesă! Mă priveşte drept în ochi, aşa cum ar face o femeie din casta superioară! Zâmbi cu toți dinții, aşa cum fac Ansaarii. *Eşti* femelă, nu-i aşa, *maula?*

– Într-adevăr, Maiestate, spuse calmă Laylah.

– Şi vorbeşte Universala ca doamnele de la curte! Pupilele verticale ale împăratului se lărgiră. Ochii lui verzi străluceau intens, animați de curiozitatea nepotolită pentru care era faimos. Ce ciudată eşti. Unde ai învățat să vorbeşti Universala atât de bine, *maula?*

– Este o poveste lungă, Omniscientă Supremă.

– Aha. O poveste lungă. Părea că se amuză straşnic pe seama ei. în cazul ăsta, spune-mi. Dar pe scurt. Trei ambasadori aşteaptă să mă vadă astăzi, precum şi Goishlaar din Gozishtandar. Ca de obicei, vrea să-mi ceară favoruri, şi asta îl face mereu nerăbdător.

Maula rămase tăcută.

– Haide, spuse el. Povesteşte-mi despre tine. Cine eşti? De ce ai venit aici? Cum se face că ştii atât de multe despre obiceiurile Ansaarilor?

Laylah îşi privi mâinile legate.

– Este destul de greu, Maiestate, să spui poveşti atunci când te stânjeneşte ceva. Frânghiile astea din jurul meu... mă strâng, îmi rod pielea...

– Eşti prizonieră, *maulal* Prizonierii trebuie legați!

– Cu toate acestea. Sire - dacă va trebui să vorbesc despre ceea ce m-ați întrebat - ah, durerea asta este insuportabilă, şi în plus umilința! Vă

implor, Prea înaltule... dezlegați-mă.

Ochii împăratului sclipiră pentm o fracțiune de secundă. Dar ea îl privea cu hotărâre, într-un fel respecmos-dar-fară-a-se-înjosi, şi treptat împăratul păru că se înduplecă.

– Tăiați-i frânghiile, ordonă el.

Acestea au fost tăiate. Laylah îşi frecă mâinile şi îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

– Acum, spuse împăratul. Te rog, doamna mea... explică-mi într-un cuvânt sau două...

– În această încăpere rece şi goală? Şi fără să fi mâncat nimic întreaga zi?

Poate că mergea prea departe. Dar încă o dată, împăratul se lăsă fermecat de impertinența ei.

– Da, spuse el, făcând un gest teatral. Cu siguranță, doamna mea. Nişte came şi o sticlă de vin, poate? O baie caldă? Nu părea că vorbeşte sarcastic. Foarte bine. Dar după aceea trebuie să-mi spui ce-i cu tine, de acord? De ce te afli aici... ce ai crezut că vei putea obține. Totul. Mă voi întoarce mai târziu, după ce mă ocup de Goish-laar şi de ambasadorii aceia, şi îmi vei răspunde la toate întrebările, şi nu-mi vei mai cere nimic altceva. Da, *maula?* Folosi încă o dată tonul autoritar.

– Ascult şi mă supun, Stăpâne al Lumilor.

– Bun. Bun. Se holba la ea într-un mod ciudat. Nu semeni deloc cu ceilalți umani pe care i-am întâlnit. Aceştia erau furioşi tot timpul. Nu făceau decât să urle şi să se agite. Şi ceilalți, care mă linguşeau şi mă periau şi se văicăreau şi se ploconeau, târându-se în fața mea, aprobând fiecare cuvânt pe care îl spuneam. Aceia erau şi mai răi. Dar tu aproape că mă consideri egalul tău! Nu văd nici sfidare, nici slugărnicie în purtarea ta. Eşti foarte neobişnuită, *maula.* Eşti extraordinar de neobişnuită.

Laylah nu spuse nimic.

Împăratul începu să se îndepărteze. Apoi se întoarse şi spuse:

– Ai un nume pe care aş putea să te strig, *maula?*

– Laylah. Laylah Walis.

– Care din astea este numele de suflet, şi care numele de față?

– Numele de față este Laylah, Sire. Walis este numele meu de suflet.

– E bine dacă îți spun Laylah? Poate Stăpânul Imperiului Ansaar să cheme o *maula* pe numele ei de față? Iarăşi chicoti fals. Dar Laylah ştia că se află în ghearele unui leu care se joacă cu prada sa. Expresia lui se schimbă încă o dată, deveni posomorât şi fioros. Mâine trebuie să mori, *maula,* nu încape îndoială. Ştii asta, nu-i aşa? Da, ştii. Asta este interesant la tine, faptul că ştii şi totuşi nu-ți pasă. Vreau să aflu mai multe despre asta. Vorbim diseară; iar mâine dimineață vei muri. Asta este legea, şi nici măcar Cel Mai Sacru Apărător al Rasei nu poate glumi cu legea. Dădu poruncitor din mână. Vorbim mai târziu, Laylah Walis. Şi ieşi cu paşi mari din încăpere.

5.

O duseră în ceea ce era probabil unul din apartamentele haremului regal. Se spunea că împăratul avea mii de neveste şi concubine; şi poate că

nu era prea departe de adevăr. Se afla într-o aripă distinctă a palatului, despărțită prin ziduri înalte de cărămidă neagră. Nenumărate coridoare cu scări radiau în toate direcțiile, şi în depărtare se zărea un labirint de încăperi puternic luminate. Femei şi eunuci în mantii elegante mergeau uşor de parcă pluteau, erau zeci şi zeci, dar niciunul din ei nu o privea pe Laylah în ochi.

– Asta-i a ta, spuse gardianul care o însoțise, arătând spre o uşă puțin parfumată, pe care erau încmstate benzi de fildeş.

Erau cinci încăperi spațioase: un dormitor, un salon cu o draperie bogată, o baie cu cadă din cristal, o sufragerie cu o masă tăiată dintr-un bloc de piatră neagră, şi o garderobă pentm uzul servitorilor, din care trei se aflau acolo, două servitoare şi o siluetă posacă, care avea semnul de asexuat pe frunte.

Aceştia o dezbrăcară, o îmbăiară şi îi unseră corpul cu uleiuri. I-ar fi uns şi părul, dar îi opri. îi dădură mantii dintr-un material transparent, care îşi schimbau polaritatea cu fiecare mişcare a corpului său, astfel încât goliciunea ei scânteia rapid, după care dispărea. îi aduseră o farfurie cu came, un vas cu fructe violet ciudate, şi o sticlă de vin auriu, brăzdat de nişte puncte roşii surprinzătoare, de parcă ar fi fost amestecat cu praf de rubine.

După aceea, o lăsară singură. Se plimbă dintr-o încăpere în alta. în încăperile de depozitare se aflau mantii şi diademe, garderoba pentm o lună a unei prințese care nu purta niciodată acelaşi lucru de două ori. Mai era acolo o grămadă de parfumuri şi cosmetice, precum şi un dulap plin de alcool. Oare toate membrele haremului regal aveau un astfel de apartament? Să zicem, trei sute de concubine şi o sută de neveste...

Costul era enorm. Pentru asta cuceriseră Ansaarii galaxia, pentru ca împăratul lor să poată toca banii obținuți din răscumpărarea unei planete pe femeile care reprezentau jucăriile lui? O cuprinse furia. Apoi îşi redobândi calmul. Ce conta cum vroiau să-şi irosească Ansaarii profiturile din cuceririle lor?

Se întinse şi adormi, visă nişte lumi care se ciocneau şi se împrăştiau în bucăți, visă nişte stele în flăcări prăbuşindu-se în ceruri, şi comete incandescente cu fețe de dragoni.

Auzind un sunet, deschise ochii şi văzu un Ansaar cu o prezență şi autoritate imense aplecat deasupra ei, un Ansaar extraordinar de înalt şi de chipeş, pe care mintea ei încețoşată de somn îl recunoscu de-abia după câteva clipe ca fiind Maiestatea Sa Ryah VII.

Acesta luă un scaun şi se aşeză în fața ei.

– Totul îți este pe plac?

– Este minunat, înălțimea Voastră.

– Le-am spus să-ți dea unul din cele mai bune apartamente disponibile.

– Chiar dacă trebuie să mor mâine?

Îşi afişă zâmbetul lui cel mai cald, după care, la fel ca mai înainte, zâmbetul se transformă brusc şi fără vreo tranziție vizibilă într-o grimasă de furie.

– Nu este de glumă, doamna mea.

– Atunci, chiar intenționezi să mă trimiți la moarte?

– Legea este lege. Această planetă nu este doar sediul Guvernului Imperial, este deopotrivă sacră. Tonul lui era implacabil. Deja se bombăne destul că te-am lăsat să trăieşti atât de mult. Mâine vei muri. Se înclină spre ea. Ochii lui o străpunseră ca nişte raze de mare putere. Cum ai putut să fii atât de *proasta!* Eşti cu siguranță o femeie inteligentă şi educată, ca toți umanii. De ce te-ai aruncat în brațele morții? Spune-mi de ce! Spune-mi!

– Precum spuneam, Maiestate, este o poveste lungă.

– În cazul ăsta, n-o lungi şi mai mult. îşi privi bijuteria de un verde pal de la încheietura mâinii. Este ora opt seara. La prima oră a dimineții trebuie să te încredințez călăului. De acum şi până atunci vreau să aud tot ce ai de spus.

– Atunci, ascultă, împărate înțelept şi Fericit. Se lăsă pe spătarul divanului şi îşi începu povestea.

6.

M-am născut pe Pământ, în provincia Green River, una din cele mai roditoare provincii ale noastre, în anul 2697 - anul 4 Klath al celui de-al 82-lea Ciclu Ansaar Imperial. Aşadar am treizeci şi patru de ani, după calculele noastre; în ani Ansaari am douăzeci şi trei. Tatăl meu a fost medic, iar mama prezicătoare, adică studia natura universului. La vremea cuceririi abia ieşeam din adolescență. Aveam un frate mai tânăr, care vroia să devină vindecător, ca tatăl meu, şi o soră mai în vârstă, care se pregătea pentru artele prezicerii. Eu nu-mi alesesem încă drumul de urmat.

Trebuie să înțelegi, Omniscientă Supremă, că la vremea cuceririi de către Ansaar, Pământul era o lume între altele, o bijuterie a stelelor, o planetă de invidiat şi de admirat.

Cunoşti ceva din istoria noastră? Nu, bineînțeles că nu, Maiestate. Universul este atât de vast, iar lumea noastră este atât de departe; şi Stăpânul Ansaar are altele mai importante la care să se gândească, în afară de studierea unor planete *maula,* îndepărtate şi nesemnificative. Dar te asigur, Sire, că Pământul nu este o lume obişnuită. Pentru noi, mica noastră lume este centrul universului, un loc minunat, frumos şi nobil.

Îți spun toate astea, Omniscientă, pentru a-ți da seama că, deşi pentru voi suntem barbari, avem un mare respect pentru civilizația lumii noastre. Poate că unii barbari se mulțumesc să se considere barbari, dar nu este cazul nostru. Istoria noastră se întinde pe mai mult de zece mii de ani de-ai noştri. Am biruit obstacole, ne-am depăşit limitele, ne-am construit o societate care părea aproape perfectă.

Zâmbeşti, Stăpâne al Galaxiei, gândindu-te la cei zece mii de ani de-ai noştri! Dar reține: la început, eram nişte nomazi bâlbâiți, care se hrăneau cu rădăcini şi semințe şi animale de pe câmp; ne-am ridicat de la acest nivel şi am cucerit nu doar oceanul şi cerul şi spațiul întunecat, dar mai presus de toate, am triumfat asupra noastră. Am lăsat deoparte caracterul animalic şi am construit o mare civilizație. S-a ridicat vreodată mai iute o rasă, de la sălbăticie la civilizație?

Bagă de seamă, Stăpâne Ansaar, că am fost cândva o rasă războinică şi nemiloasă. îți pot povesti despre mari măceluri, despre incendierea satelor şi omorârea copiilor, despre actele nesfârşite de cruzime, despre distrugerile

absurde. Una din legendele noastre spune despre primii oameni, mamă, tată, doi fii, şi cum unul din ei a ridicat mâna împotriva fratelui său şi l-a omorât; şi asta a fost la început.

Mii de ani, între noi nu a fost pace. Familiile se războiau între ele, oraşele se ridicau împotriva altor oraşe, ţările împotriva altor ţări, iar apoi imperiile intrau în conflict cu alte imperii, astfel incât părea sigur faptul că, în timp, vom transforma Pământul în mine şi cenuşă.

Dar nu s-a întâmplat aşa, Stăpâne Ansaar. Poate că asta este cea mai mare realizare a noas-rră: firea noastră dură şi irascibilă ne-ar fi putut duce la autodistrugere, dar nu am făcut-o, deşi am ri fost în stare. Nu am făcut-o.

Trebuie să ştii, Stăpâne al Tuturor, că amnci când m-am născut, divizarea Pământului în naţiuni era doar o amintire, şi populaţia planetei nu era mai numeroasă decât putea susţine lumea noastră; transformasem planeta într-un parc verde, cu aer proaspăt şi curat, cu mări pure, albastre, şi toţi oamenii trăiau în armonie şi credinţă.

După aceea, au venit Ansaarii.

Pe atunci, ştiam doar puţin despre Imperiu. Nu mult, întrucât alesesem să nu ne mai aventurăm printre stele. Am fi putut face asta, dacă doream. Dar nu am dorit.

Probabil că şi primii oameni de pe Pământ care au transformat oraşele în naţiuni şi naţiunile în imperii s-au uitat spre stele şi au spus: „*într-o zi vom fi stăpâni şi acolo*!”. Dar când rasa noastră a învăţat cum să construiască nave şi să călătorească printre stele, nu am mai avut niciun motiv de a face asta. Ne-am mulţumit să rămânem în mica noastră lume.

Probabil gândeşti, Omniscienţă, că ăsta este un mare punct slab pentm noi; şi poate că ai dreptate. Dar eram fericiţi. Zilele noastre de luptă apuseseră, şi ne mulţumeam să trăim într-un mod echilibrat şi armonios.

Ştiam de Imperiu, pentm că puteam detecta mesajele care treceau printre stele, deşi nu le înţelegeam; ştiam că cerul era plin de lumi, şi bănuiam că multe din aceste lumi erau conduse de o singură rasă dominantă. Dar am crezut că Imperiul nu ne vroia.

Ne înşelam, desigur. Imperiul nu are graniţe, iar spiritul Ansaarului nu are pace; oamenii voştri nu vor avea odihnă până când puterile voastre nu se vor întinde de la o margine la alta a universului.

Ziua cuceririi - a Anexării, ar fi trebuit să spun; ştiu că aşa ar fi trebuit să-i spun - nu o voi uita niciodată. Era pe vremea tatălui vostru, slăvită-i fie pomenirea, Maiestatea Sa Răposatul Senpat XIV, fie ca el să guste bucuriile Paradisului pe vecie! Trecuseră doar doi sau trei ani de când începuseră să-mi crească sânii. Aceste umflături de aici, Maiestate, se cheamă sâni: dacă aş avea un copil, aceştia ar da lapte, pentru că - poate ştii asta? - noi, umanii, suntem mamifere. Apariţia sânilor marchează sfârşitul pubertăţii şi începutul vieţii de femeie adultă.

Pentru mine, Anexarea a început la amiază, într-o vară extrem de însorită, când duceam o viaţă liniştită şi fericită, iar viitoml părea foarte promiţător.

Locuiam amnci cu mama, tatăl, fratele Vann şi sora Theyl, într-o casă ca o catedrală aurită, dintr-un sat cu o mie de oameni, situat în apropierea unui râu. La est, se aflau dealuri rotunde, ca nişte spinări verzi; la vest,

pământul se înclinase de parcă fusese apucat de o mână uriaşă, iar munţii din rocă neagră se ridicau la cer. Pe această parte a râului existase cândva un mare oraş, pe vremea când Pământul fusese aglomerat şi gălăgios; dar oraşul dispăruse de mult, şi rămăseseră numai urmele sale, liniile cenuşii ale fundaţiilor îngropate în iarbă.

Era un loc liniştit, şi speram că nu se va schimba niciodată. Dar nimic în univers nu este exclus de la schimbare, Prea Maritale.

Ştii cum se produce Anexarea? Să-ţi spun, Stăpâne Mărit şi Omnipotent.

Mai întâi, este întunericul. Apoi, Sunetul. Apoi, Despicarea Cerului. Şi la sfârşit Vocea, care îi anunţă pe cei cuceriţi soarta lor.

întunericul este total - o noapte bruscă în miezul zilei. Sursele noastre de electricitate erau nişte sateliţi orbitali ale căror aripi adunau energia solară şi o trimiteau spre noi, sub forma unor fascicule cu laser. într-o clipă, invadatorii Ansaari au întrerupt furnizarea energiei. Arma numită Vax a făcut asta. A fost ca şi cum toţi sateliţii de pe orbitele lor ar fi fost înfăşuraţi în pături dintr-un material prin care nu pătrundea lumina. Toate dispozitivele electrice de pe planeta noastră s-au oprit. întunericul ne-a cuprins.

Eu eram în grădină. De unde era să ştiu că luminile se stinseseră peste tot în lume şi că toate maşinăriile noastre, inclusiv armele de apărare, nu funcţionau? Dar în grădină era întuneric. Soarele însuşi fusese acoperit. Cerul deveni o foaie neagră, atât de neagră încât era dureros de privit. Vax-ul vostm aruncase un ecran foarte opac în jurul lumii, ca o barieră gigantică pe cer. Măreaţa armă Ansaară vă permite să conduceţi galaxia: vă interpuneri puterea între planetă şi soarele ei, şi într-o singură clipă înăbuşiţi toată lumina, căldura şi energia. Cine ar putea rezista unui asemenea dezastru?

M-am holbat la cerni întunecat şi m-am gândit întâi că orbisem. Mi-am ridicat mâna şi nici măcar nu mi-am putut zări degetele, deloc, nici măcar ca umbra unei umbre. Mi-am atins pleoapele şi am văzut nişte culori, insulele animate albastre, aurii şi verzi pe care le văd atunci când îmi apăs ochii; dar când am deschis din nou pleoapele, nu am văzut nimic. Lumea, cu toată strălucirea, frumuseţea şi splendoarea, dispăruse.

Cu toate acestea, nu-mi era frică, nu încă. Pentru că totul fusese atât de brusc, de complet, încât nu absorbisem toată informaţia.

După aceea, veni Sunetul, şi Sunetul a fost ceva nemaiauzit de nimeni, un zumzet ce se auzea de la orizont, care creştea treptat în intensitate, până când un urlet infernal, asurzitor, ajunse la noi, sirena judecăţii de apoi, un ţipăt îngrozitor, strident care nu se mai oprea, un zgomot care coborî asupra noastră cu o forţă aproape reală.

Acum eram într-adevăr speriată. îmi părea sfârşitul lumii. Am căzut în genunchi şi mi-am acoperit urechile. Aşa cum cred că ai aflat deja, Stăpâne al Tuturor, nu mă sperii uşor; şi totuşi, fusesem aruncată de către întunericul şi Sunetul vostru într-un abis de teamă. Am crezut că nu voi mai ieşi niciodată de acolo.

Fuseserăm deja cuceriţi. Dar încă nu aflasem.

în timp ce Sunetul se intensifica, am văzut nişte brâie luminoase

lungi încreţindu-se pe cortina întunericului de miez de noapte - nişte benzi orizontale sclipitoare, verzi, galbene, violet şi roşii, întinzându-se pe cer de la est la vest şi dispărând în spatele orizontului. Erau ca nişte lanţuri ce cuprindeau talia unui uriaş. Uitându-mă întrebătoare şi speriată la ele, am simţit un fel de *tensiune,* vibraţiile lor încordate, de parcă uriaşul inspira şi expira, adunându-şi puterile, pregătin-du-se să se elibereze din acele lanţuri.

Începea Despicarea Cerului.

Benzile de lumină apăreau şi dispăreau, cea verde se îndoia până când părea că atinge pământul, cea violet se retrăgea ca un arc ce se curba departe, în ceruri, iar cele roşii şi galbene se comportau la fel; după aceea, au schimbat rolurile, dispăreau acolo unde fuseseră vizibile şi ţâşneau de nicăieri. Sunetul ne asalta cu o forţă şi mai înspăimântătoare. Toate astea au continuat pentru... cinci minute, poate? Zece? Treptat, mi-am dat seama că mişcarea benzilor străpungea întunericul dens ce se aşternuse ca o cortină în spatele lor. în timp ce se învolburau şi fremătau în sus şi în jos, bezna era aproape de a se destrăma.

Apoi dispăru şi apărură stelele. Mii, milioane, cerurile ardeau în nenumărate puncte luminoase, reci şi orbitoare, precum reflexiile unui miliard de focuri într-un lac întunecat.

După aceea, am văzut că miriadele de lumini se deplasau, ceea ce stelele nu fac niciodată, şi deveneau din ce în ce mai mari: erau navele invadatorilor. în cele din urmă, Sunetul încetă. în locul lui se aşternu o linişte teribilă, o linişte atât de absolută, încât parcă îmi bubuiau urechile.

Şi în final, se auzi Vocea.

Vorbi din cer, era o voce calmă, limpede şi profundă, care se auzi imediat pe întreg Pământul. Mai întâi în Imperiala Universală, din care, bineînţeles, nu am înţeles nicio silabă; apoi din nou, în limba noastră:

„Vă transmitem salutări din partea Maiestăţii Sale Imperiale Senpat XIV, înaltul Ansaar, Omniscienţa Supremă. Acesta ne-a ordonat să vă informăm că astăzi aţi fost adăugaţi în binefacerea Imperiului. Din acest moment, noi cei din Imperiu vă vom apăra de rău, vom împărţi cu voi măreţia realizărilor noastre, vă vom călăuzi spre obţinerea civilizaţiei. Nu vă temeţi. Nu sunteţi în pericol. Am venit doar să vă oferim avantajele modului de viaţă Imperial. Pământeni, astăzi, pentru voi începe o nouă viaţă: o eră de siguranţă, fericire şi prosperitate din prietenia binevoitoare a Maiestăţii Sale Imperiale, Stăpânul Tuturor, Senpat XIV, fie ca acesta să prospere."

Astfel am devenit membri în Imperiul vostru.

Am crezut - de fapt, cu toţii am crezut - că liderii noştri şi-au revenit deja din primul şoc, că măsurile de apărare pregătite demult intrau în acţiune, că în acest moment peste tot pe Pământ spiritul războinic al omenirii se trezise din somnul său lung şi că începusem să facem paşii necesari pentru a ne elibera de binefacerile nedorite pe care ni le ofereau intruşii veniţi din spaţiu.

Dar nu... nu...

Sursele noastre de energie au rămas nefuncţionale. Nu s-a mişcat nimic; nu a funcţionat nimic. Nu exista guvern, nu exista armată, doar două miliarde de cetăţeni nedumeriţi ai Pământului, care se confruntau cu un

inamic de neînțeles.

Adevărul a căzut asupra noastră ca o avalanşă. Sufletele noastre erau amorțite; spiritele ne erau zdrobite. Acesta este modul de a cuceri al Ansaarilor: arată în primele clipe că este de neconceput să opui rezistență, făcând în felul ăsta imposibilă orice împotrivire.

Navele Ansaarilor aterizau deja în toate provinciile din lume, iar Vocea Procurorului Imperial putea fi auzită pretutindeni, anunțându-ne noua ordine a lucrurilor.

Din acel moment, eram sub administrarea Guvernului Teritorial al Sectorului de Vest al Imperiului. Urma să plătim taxe Guvernului Teritorial şi să beneficiem de toate avantajele oferite de calitatea de membri în sfera galactică de prosperitate reciprocă, adică în Imperiu. Aceia care aveau aptitudini speciale, ce puteau fi de folos Imperiului, urmau să fie invitați să le ofere; pentm ceilalți, viața urma să continue ca întotdeauna, doar că de acum prezența Imperială se va stabili pe Pământ, pentm a asigura pacea eternă.

Revolta şi panica se dezlănțuirii chiar înainte ca Vocea să termine de explicat schimbările care urmau să apară în lumea noastră.

Ne-am arătat dezinteresul față de avantajele calității de membru în sfera voastră de prosperitate reciprocă, care lăsa o civilizație veche de zece mii de ani să fie cuprinsă de haos într-o singură zi.

După ce Vocea tăcu, am alergat la telefon, să-l sun pe tata la spital. Din aparat nu se auzi nimic, era doar liniştea cumplită a beznei interstelare.

– Atunci, sun-o pe mama, am pomncit aparatului.

Nu s-a întâmplat nimic; în acel moment, mi-am dat seama că toate liniile de comunicație erau moarte.

întunericul din miezul zilei se mai rărea, vedeam acum nişte forme vagi, ca nişte umbre. în sat izbucniră mai multe incendii. Am auzit sunete îndepărtate - strigăte, planşete...

Era începutul Nebuniei - Vremea Focului.

Demonii pe care îi lăsasem în urma noastră, monştrii şi coşmarurile din însângeratul nostm trecut au ieşit din nou la iveală. Paşnica noastră societate - două miliarde de oameni răspândiți pe o planetă verde, în sate liniştite, cu case îngrijite şi grădini plăcute, două miliarde de cetățeni prietenoşi, care respectau legea, deveniseră acum fioroşi. Nu mai conta nimic, cu excepția nevoii de a găsi mâncare, arme şi o ascunzătoare sigură. Vecinii s-au întors împotriva vecinilor, prietenii împotriva prietenilor. Lumea redevenise o junglă.

Da, Maiestate, văd că zâmbeşti. *Maule,* spui în sinea ta. La ce altceva te-ai putea aştepta? Nişte primitivi, cu o amărâtă de civilizație veche de numai zece mii de ani - bineînțeles că au devenit sălbatici în clipa în care lucrurile au mers prost pentm ei!

Bineînțeles!

Ai dreptate: ne-am comportat ruşinos. Dar dă-mi voie să te întreb, Stăpâne al Ansaamlui: Ce-ar fi dacă întunericul s-ar aşterne peste Haraar, şi Sunetul s-ar auzi din cer, iar navele ar apărea deasupra capetelor voastre, în timp ce o Voce ar spune că Imperiul Ansaar s-a prăbuşit, iar teritoriul vostru este acum o provincie neînsemnată a unui imperiu mult mai mare, dintr-un

alt univers, că ați fost cuceriți de un popor pentm care atotputernicul Ansaar nu este mai important decât un gândac? Ce s-ar întâmpla, împărate al Tuturor? Oare sclavii din palatul tău - eunucii, concubinele, toate soțiile mai mult sau mai puțin importante - s-ar aduna în jurul tău şi te-ar apăra, Omniscienţă Supremă? Sau s-ar repezi asupra ta şi te-ar sfâşia în mii de bucăți, apoi ar alerga prin palat, ca nişte fiare?

Nu vreau să fiu nerespectuoasă, împărate al Tuturor. Dar gândeşte-te cum ar fi dacă o rasă mai mare chiar decât rasa voastră ar veni pe neaşteptate şi v-ar fărâmița Imperiul, aşa cum un copil distruge ungherul unei insecte - neatent şi indiferent?

Cum am reuşit să supraviețuiesc în primele zile după Anexare - am numit acele zile Nebunie, iar acum le spunem Vremea Focului - e greu de spus. Au murit mii, poate sute de mii de oameni. A fost un război al tuturor împotriva tuturor.

Singura lege care a existat a fost aceea a Ansaamlui, şi în primele zile am văzut foarte puține din acesta. Uneori auzeam Vocea, dar erau cu toții invizibili.

Guvernul nostm a împrăştiat broşuri din cer, chemându-ne să ne unim într-o mişcare de rezistență; dar nu a ieşit nimic din asta. Cel puțin, eu mă aflam în siguranța casei mele. Am încuiat uşile şi am aşteptat, fără să îndrăznesc nici măcar să adorm, ca părinții sau fratele sau sora mea să se întoarcă.

Nu s-au întors niciodată. Nu mi-am mai revăzut niciodată mama sau tatăl, şi nici pe sora mea. Apoi am aflat că tata murise atonei când o bandă de hoți a pătruns în spital, în căutare de medicamente. Mama a fost „anexată" de către Ansaari, şi dusă la unul din noile depozite unde erau ținuți umanii cu aptitudini ştiințifice sau tehnice.

Cât despre fratele şi sora mea...

Fratele meu a susținut că este deja un vindecător pregătit, aşa că a fost dus în acelaşi centru ca şi mama. Dar a fost transferat curând într-o altă lume a Imperiului. De-abia după mai mulți ani l-am regăsit şi - dar asta este o altă poveste, Sire, una foarte dureroasă.

întrucât sora mea învăța să devină prezicătoare, bănuiesc că a fost anexată şi dusă de asemenea într-un depozit, sau poate că a fost ucisă în Vremea Focului. Dar îmi place să cred că este în viață, undeva în acest vast Imperiu.

Iar eu, am supraviețuit. într-un fel sau altul.

Când s-a terminat mâncarea, am cules fructe de pădure şi semințe, ca orice sălbatică. M-am târât până la râu şi mi-am umplut vasele şi borcanele cu apă. Dacă aş fi întâlnit animale sălbatice, aş fi încercat să le omor cu pietre; dar animalele sălbatice nu sunt des înâlnite pe Pământ.

Întunericul se sfârşi. Ansaarii au lăsat din nou soarele să strălucească ziua, iar noaptea - luna şi stelele. Aş fi preferat să rămână întuneric, cred. M-aş fi simțit mai în siguranță, mişcându-mă în bezna totală. De fiecare dată când ieşeam din casă şi spionam unul din vecini, alergam disperată şi mă ascundeam în tufişuri, ca un animal speriat, şi stăteam ghemuită acolo până părea sigur să ies din ascunzătoare.

Treptat, Nebunia s-a mai potolit, şi ne-am obişnuit cu noua noastră

viață. Am început să avem iar încredere unul în celălalt şi să ne împăcăm, ca nişte fiinţe civilizate ce fusesem cândva.

– Oraşele au fost distruse toate, iar oamenii evacuaţi în zona rurală, mi-a spus Harron Devoll, femeia care locuia pe partea cealaltă a râului. Şi toţi membrii guvernului au murit. M-a cuprins o mare deznădejde şi tristeţe când am auzit asta.

Am mai auzit, de asemenea, că Ansaarii goleau muzeele de pe Pământ, şi duceau toate comorile pe planeta lor principală; că modificau cumva oceanele şi râurile, pentru ca apa să fie mai pe placul vostru; că urma să fim trimişi să lucrăm în nişte mine aflate pe lumi îndepărtate; că soldaţii Ansaari violau femeile pământene.

Era ceva adevărat din toate astea? Cine putea şti?

Dar viaţa mergea mai departe. Am format grupuleţe pentru a cultiva cereale şi a împărţi hrana rămasă. Am reconstruit mare parte din centrul satului, care fusese incendiat de protestatari în prima zi. Dar tot nu aveam electricitate, şi nici reţelele de comunicaţii nu funcţionau. într-o clipă, fusesem aruncaţi într-o existenţă medievală dură.

În a treia lună de Anexare, trei Ansaari au venit într-un vehicul sub formă de lacrimă, de culoarea bronzului. S-au oprit în centrul satului şi au făcut un tur de inspecţie, s-au uitat la clădirea primăriei, la ferestrele sparte ale magazinelor goale, la noi.

Aşteptasem să vedem semizei; dar erau doar nişte creaturi urâte, cu nişte coame pe cap şi boturi ca de animal, gâturi groase, picioare scurte, braţe lungi ce atârnau aproape până la pământ!

Iartă-mă, Măritule. Ne luaseră lumea noastră într-o clipă; şi neîndoielnic, creaturile care puteau face asta trebuiau să aibă o statură gigantică şi măreaţă. Vroiam ca ei să fie înalţi şi superbi, cu ochi strălucitori şi înfăţişare eroică. Dar ei erau scunzi şi îndesaţi, erau vulgari şi urâţi. Nu se mişcau cu fala unor stăpâni, ci umblau gârboviţi ca cineva care face o treabă de rutină, erau nişte trupe obişnuite care patrulau pe o planetă cucerită, mică şi obişnuită.

Văd că zâmbeşti iar, Excelenţă. Ştiu la ce k gândeşti. Ce aere îşi dă *maula* asta! îndrăzneşte să se plângă că soldaţii Ansaarului nu erau suficient de măreţi şi grozavi pentru ea! Dar vreau să spun numai adevărul. Aşa simţeam atunci.

– I-am putea omorî, sugeră cineva. Sunt doar trei, iar noi atât de mulţi...

– Poate că i-am putea omorî pe ăştia trei. răspunse altcineva. Apoi vor veni alţii şi vor da foc satului, iar noi vom arde odată cu el. Astfel încât nu am rezolvat nimic.

Cei trei Ansaari s-au stabilit în primăria noastră şi ne-au făcut să defilăm pe rând în faţa lor. Nu-mi puteam dezlipi privirea de ei, îmi păreau atât de ciudaţi, atât de respingători. Da, Maiestate, *respingători.* Şi cu toate că eram îngrozită de ei. simţeam şi o imensă curiozitate: cine sunt aceştia care au traversat cerul pentru a ne lua lumea, şi de ce au vrut să facă asta? Aveau o maşinărie care traducea cuvintele spuse de mine, astfel încât să le înţeleagă şi ei, şi invers. Mi-au spus:

– Ce aptitudini speciale ai, Laylah Walis?

– Ştiu cum să *învăț.* Acesta este talentul meu. Şi în timp ce spuneam asta, mi-am jurat să

descopăr tot ce se putea şti despre cuceritorii noştri.

Trei zile mai târziu, am auzit o bătaie brutală în uşă, însoțită de vocea unui Ansaar. M-am înspăimântat, desigur. Eram singură. Mi-am amintit ce mi se spusese, că Ansaarilor le plăceau femeile pământene.

Dar mi-a fost frică şi de ce s-ar fi întâmplat dacă nu deschideam uşa, aşa că l-am lăsat să intre. Era unul din cei trei pe care îi văzusem la primărie. L-am recunoscut după un semn din naştere destul de mare de pe fața lui, de parcă ar fi avut o şapcă trasă pe ochi. Era foarte scund şi foarte lat în umeri, iar pielea lui verzuie avea o textură grunjoasă.

Poți înțelege cât am fost de îngrozită, Maiestate? Să mă uit în acei ochi galbeni străini, să văd acel bot imens, şi să-mi imaginez mâinile lui cu pielea tare şi ghearele ascuțite în carnea mea?

După care Ansaarul scoase un sunet ca un bubuit şi făcu un pas spre mine, întinse brațele şi îşi scoase ghearele, apoi un alt pas, şi încă unul...

Laylah îşi întrerupse brusc povestirea.

- E dimineață, Sire.

* * *

Împăratul îşi privi bijuteria de la încheietură şi spuse:

– Într-adevăr. Se încruntă. Conversația noastră trebuie să ia sfârşit. La prima oră a dimineții ai întâlnire cu călăul.

Maula îl privi fără să şovăie.

– Nu am uitat nici asta. Sper că te-am distrat măcar puțin, Stăpâne al Tuturor. Şi dacă nu este mai prejos de demnitatea unui împărat al Ansaamlui să se roage pentm odihna sufletului unei *maula,* sper că vei avea un cuvânt bun pentru mine în mgăciunile tale de azi, Maiestate.

– Vrei măcar să-ți termini povestea, înainte de a pleca?

– Este deja dimineață, Maiestate, spuse Laylah cu voce suavă. Şi timpul meu a sosit.

– Un soldat Ansaar nu are voie să atace o femeie din speciile Anexate. în plus, este scandalos. Dacă a avut loc o fărădelege, bărbatul va fi identificat şi pedepsit, îți promit. Spune-mi cu exactitate ce s-a întâmplat. Execuția ta - părea că nu găseşte cuvântul - poate aştepta.

– Ah, dar este o poveste foarte lungă, Maiestate.

Din nou, pe fața lui se putu citi amuzament şi iritare:

– *Toate* poveştile tale sunt foarte lungi, nu-i aşa? Ei bine, lasă deoparte amănuntele pe care le descrii atât de bine. Spune-mi numai esențialul. Te-a violat, da sau nu?

– Maiestate - iartă-mă - este nevoie de timp pentru a încadra evenimentul în contextul potrivit...

Împăratul spuse exasperat:

– De cât timp? O oră? Două? Nu am timp, femeie! Debinul din Hestagar vine la curte în ora a treia, pentm a discuta biml pentru acest an, şi înainte de asta trebuie să îndeplinesc ritualurile dimineții, iar apoi...

– În cazul ăsta, aş putea termina povestea di-seară, sugeră Laylah.
– Pentru tine, doamnă, nu va mai exista niciun *diseară.*
– Ah. Într-adevăr, spuse ea.

7.

Judecând după expresiile încurcate de pe feţele servitoarelor în dimineaţa aceea, şi după faţa lungă şi încruntată a şambelanului, era evident faptul că fuseseră surprinşi să o găsească încă aici, după ora la care trebuia să aibă loc execuţia. Studiile *maulei* în domeniul culturii Ansaare arătau că *Tiihad* era tratat cu cea mai mare seriozitate de către castele inferioare. Poate că aristocraţii mai ridicau din umeri, dar persoanele de rând, temându-se de prăbuşirea ordinii sociale, vroiau ca regulile de comportament să fie respectate.

Aşteptă să audă ciocănind emisarilor morţii. Odată, când căzuse într-un somn profund, visase că aude ciocănitul şi că la uşă se afla, rânjind spre ea, un Ansaar gigantic, cu umerii ca de taur, ţinând în mână o secure sclipitoare, de pe care se prelingea sângele.

Într-un fel sau altul, ziua trecu.

Apoi, faţa acră a şambelanului apăru din nou, şi anunţă pe un ton solemn:

– Maiestatea Sa, împăratul, te vizitează iar!

– Vreau, vin! spuse brusc împăratul, strecurân-du-se prin uşa cu încrustaţii de fildeş a apartamentului ei. Bătu din palme. Servitoarele fugiră să îndeplinească ordinul.

– O zi grea, Maiestate?

Acesta zâmbi, amuzat poate de apropierea din vocea ei.

– Debinul, mormăi el. Goishlarul din Gozish-tandar. Marele Frulzak întâiul! Grembul! Toată ziua, numai prinţi şi prinţişori din lumile tributare - ploconindu-se şi murmurând cuvinte false de necuviincioasă preamărire, copleşindu-mă cu mormane de cadouri. Şi toţi vroiau ceva de la mine, vroiau, vroiau, vroiau... Supărat, împăratul luă o înghiţitură de vin. Am fost al treilea la succesiunea tronului, ştii asta? Nu m-am aşteptat niciodată să-l moştenesc. Ar fi trebuit să urmeze Senpat. Dar Senpat îşi iubea prea mult hiper-yah-tul; şi într-o zi ieşi din hiper-yaht exact în mijlocul soarelui. Ei bine, mai era şi fratele meu, Iason, al doilea prinţ; dar când a auzit că Senpat a murit, s-a refugiat la o mănăstire, şi acolo stă şi în ziua de azi, izolat complet pentm următorii zece mii de ani, nici viu, nici mort, dar evlavios cât se poate. Tatăl meu m-a chemat în sala tronului -oare de ce îţi spun toate astea? - m-a chemat cu lacrimi în ochi şi mi-a zis: „Ryah, mezinul meu... Ryah, scumpul meu...” Am crezut că lacrimile sunt pentm Senpat şi pentm Iason, dar am descoperit mai târziu că plângea pentru mine. Şi iată-mă! Soţii! Concubine! Mari palate! Putere absolută peste un trilion de vieţi! Dar şi Debinul, Goishlarul, Marele Frulzak întâiul, Grembul!

– Regii sunt ca stelele, spuse Laylah. Se ridică şi strălucesc, sunt veneraţi de lumea întreagă, dar nu au odihnă.

Împăratul îşi ridică privirea.

– Bine spus! Ai darul cuvintelor.

– A, spuse ea, zâmbind. Sunt cuvinte frumoase, într-adevăr, dar nu-mi aparțin. Am citat unul din poeții noştri, un bărbat pe nume Shelley.

– Aha. Shelley ăsta al vostru înțelegea foarte multe. Ați avut mulți poeți la fel de buni?

– Foarte mulți, da.

– Atât de multe lumi, atât de mulți poeți, spuse împăratul. Aş vrea să-i pot studia pe toți. Trebuie să-mi reciți ceva şi din lucrările altor poeți, Laylah, când avem timp.

– Dar nu avem timp, Sire. Trebuie să-mi termin povestea, apoi... apoi...

– Povestea, da, se posomori împăratul. Şi apoi...apoi... Se uită spre cupa cu vin. Toată ziua, printre ambasadori şi potentați şi petiționari, ce crezi că am auzit de la propriul meu popor? *Maula,* ziceau. *Maula, maula, maula.* Unde este? De ce nu a avut loc execuția? Luă o expresie chinuită. Ah, Laylah, Laylah, de ce ai venit aici? De ce nu am pus să ți se taie capul în clipa în care am aflat că eşti aici?

– Povestea mea, Stăpâne al Tuturor... pot să-mi continui povestea?

Împăratul flutură agitat din mână.

– Da. Da, termină-ți povestea. Şi vezi ca de data asta să termini la timp!

8.

Ei bine, împărate Mărit şi Slăvit, nu mult după Anexare, mă aflam singură, când am auzit o bătaie în uşă şi am deschis soldatului Ansaar. Şi iată-mă paralizată de frică, iar soldatul îşi întindea ghearele să mă înhațe şi să-mi facă nişte chestii dezgustătoare. Dar eu nu mă puteam mişca.

De unde era să ştiu, nefamiliarizată cu obiceiurile Ansaarilor, că brațele lui întinse şi ghearele scoase, ce păreau atât de amenințătoare, erau doar o încercare de a capta atenția unui străin?

– Tu eşti Laylah Walis? Vorbi cu dificultate, în engleză.

– Da.

Era Procurorul-Adjunct Jjai Haunt. Venise ca să mă anexeze în serviciul Imperiului.

– Să mă anexați? Mi se tăiase răsuflarea. Pe mine? De ce?

– Atribuții conexe. Haunt se uită pe o bucată de hârtie îndesată sub curea. La interviu, ai afirmat că talentul tău special constă în abilitatea de a învăța. Avem nevoie de cei care pot învăța. După aceea, ne vei ajuta să administrăm Teritoriul Pământului.

Aşadar, mă pregăteau să devin trădător. Dar atunci eram prea naivă ca să-mi dau seama de asta. în orice caz, fusesem anexată. Am avut cinci minute să aleg ce vroiam să iau cu mine, după care m-a condus afară.

Haunt m-a dus la un depozit al Anexării, undeva departe în munți. Aici se aflau cel puțin cinci sute de umani şi vreo zece Ansaari neînarmați. Toți umanii aveau aceeaşi expresie posomorâtă, năucă, buimacă, de parcă ar fi fost drogați.

Dar cucerirea în sine îi buimăcise, viteza cu care Pământul îşi

pierduse independența străveche. Să trăieşti printre aceşti oameni anexați, Excelență, e ca şi cum ai trăi printre fantome.

I-am întrebat dacă ştiau ceva despre mama, fratele sau sora mea. Nu ştia niciunul. Trei zile m-am plimbat în perimetrul depozitului, m-am holbat la zidul muntos întunecat, am numărat norii şi am încercat încă o dată să mă obişnuiesc cu ceea ce se întâmplase lumii noastre. în a patra zi, Haunt s-a întors după mine.

O bandană largă îi ascundea semnul din naştere.

– Sunt Haunt, spuse el. Am fost cu tine mai înainte. Vom începe acum instruirea ta.

M-a dus într-o clădire în trei colțuri din partea cealaltă a taberei: aici era clasa noastră.

– Mai întâi, limba, spuse şi-mi înmâna o cască arămie proiectată pentru uz uman, pe care mi-am îndesat-o pe cap. Niciun Ansaar nu ar fi putut să o poarte, din cauza coamei. După ce mi-am pus-o pe cap, am simțit o explozie de energie: ca şi cum nişte pumnale de gheață mi-ar fi pătruns în timpane, şi un vârtej în jurul meu, de parcă m-aş fi aflat în mijlocul unui viscol teribil. înecându-mă şi sufocându-mă, mi-am dus mâinile la cap şi am tras de cască, dar se lipise de mine ca propria-mi piele.

Haunt mi-a scos-o.

– Acum te putem învăța cuvintele noastre. M-am întrebat dacă fusesem impregnată cu limbajul vostru prin intermediul căştii. Dar nu a fost aşa, ci doar mi s-a dat *capacitatea* de a învăța Imperiala. Limbajul vostru este atât de diferit, Stăpâne al Tuturor, încât mințile noastre trebuie ajustate pentru a-l pătrunde. Concepte, precum divizor unificator, afiliat distributiv, fază gramaticală comutatoare, reduplicativă şi somatică -toate astea ne sunt complet străine.

Şi totuşi - precum vezi, Stăpâne al Universului - acum vorbesc fluent limba voastră, mulțumită căştii de aramă, răbdării Procurorului-Adjunct Haunt şi instruirii eficiente.

Atunci când am putut vorbi suficient de bine, m-a învățat câte ceva din istoria Imperiului: originile sale pe Haraar cel sacru, cei nouăzeci de mii de ani de expansiune galactică neîntreruptă.

Mi-a explicat nevoia puternică a oamenilor voştri de a face ordine în turbulența şi confuzia din univers; mi-a arătat, de asemenea, avantajele semnificative de care beneficiau rasele anexate prin afilierea la Imperiu. Chiar şi aşa, eu tot regretam pierderea independenței noastre, Maiestate.

Haunt m-a suit în vehiculul lui anti-gravi-tațional, care ne-a dus în întunericul ce înconjura Pământul. Am înconjurat Pământul, privind împreună spre cea mai nouă din lumile Imperiului Ansaar. M-am uitat cu uimire şi venerație la planeta verde-albastră, la câmpurile albe acoperite de zăpadă, la imensele pustietăți roşie-tice, la pădurile atât de verzi încât păreau negre, la întinderile oceanelor, care reflectau în direcția noastră lumina orbitoare a soarelui.

Şi am văzut, schițate fantomatic pe solul îndepărtat, contururile vechilor oraşe, vestigiile abia perceptibile şi ruinele vagi ale Pământului aglomerat, gălăgios şi certăreț din trecutul dispărut.

– Spune-mi cum se numeau acele oraşe, îmi porunci Haunt. Vreau să

fac un raport despre istoria planetei în ultimii cincizeci de mii de ani. Ştim deja că Pământul a fost cândva acoperit de mari oraşe. Spune-mi: care era Londra? Care era Roma? Care era New York? Cunoaştem numele, dar nu şi locațiile.

Bineînțeles, New York, Londra şi Roma erau pentru mine doar nişte nume, vestigii ale acelei ere tulburate de conflicte şi duşmănii absurde, care au precedat liniştea şi bucuria noastră. Acum, văzând contururile estompate ale unor locuri care fuseseră abandonate de sute de ani, cioturile rămase din clădirile cândva impozante, siluetele vagi a ceea ce fuseseră cândva autostrăzi şi poduri, amfiteatre şi monumente mărețe, nu i-am putut povesti decât foarte puține.

Am studiat arhivele noastre şi am învățat despre Pământul care fusese odată, astfel încât să-l pot învăța pe Procurorul-Adjunct Haunt istoria noastră.

– Acolo, aceea a fost Londra. Iar aici a fost Paris, într-o țară care se chema Franța. Vezi turnul metalic subțire? Şi clădirea cenuşie - aceea a fost o catedrală. Pentru ceremonii religioase. I-am arătat piramidele din Egipt, care se ridicau hotărâte din nisip, nederanjate de ultimii cuceritori mai mult decât de cei dinainte; i-am arătat Marele Zid Chinezesc, care şerpuia prin deşertul asiatic; după aceea, l-am dus în alte oraşe, şi i-am spus cam câte milioane de oameni trăiseră în fiecare: opt milioane aici, spuneam, nouă milioane acolo, dincolo cincisprezece milioane, iar acolo, în valea dintre cei doi munți înalți, douăzeci de milioane.

Haunt nu spuse nimic multă vreme. Vroiam cu disperare ca el să-mi spună: „Acum văd că nu era o lume mică şi neînsemnată, Pământul ăsta al vostru!”

Pe atunci, eram o copilă naivă; de unde era să ştiu că acesta era al douăzecilea contract planetar al Procurorului-Adjunct Jjai Haunt, că acesta contribuise la cucerirea a cel puțin zece lumi imense şi fastuoase, ale căror realizări făceau ca cele de pe Pământ să pară joacă de copii? Dar Haunt a avut bunătatea de a nu mă umili. Mai târziu, când mi-am început călătoriile prin Imperiu, am aflat ce înseamnă *adevărata* măreție planetară. Dar asta a fost mai târziu.

Odată, Haunt m-a dus chiar până la limita razei de acțiune a micii noastre navete, pentru a-mi arăta cum îşi mențin Ansaarii puterea peste lumile anexate. Ne aflam în bezna de deasupra Pământului. Mi-a arătat un glob strălucitor care plutea pe orbită lângă ceva ce nu părea a fi mai mare decât pumnul meu. L-aş fi putut prinde şi strânge în mână.

– Acela este Vax, spuse Haunt. Deconectează toate câmpurile electrice care nu sunt produse de noi şi taie legăturile de comunicație.

Vedeam cum vârtejurile albe de energie radiază din Vax, răsucindu-se pe cer ca nişte noduri contorsionate. Am crezut că aud cum cântă Vax, cu imensa lui energie, un cântec de dominare încet, greu, infinit de lent.

– Cu siguranță, faptul că mă laşi să văd asta este o încălcare a regulilor de securitate, am spus. Am putea fura una din aceste navete şi veni aici să vă dăm Vax-ul jos din cer.

Haunt se amuza.

– Ba nu. Dincolo de acest Vax se află un altul, şi încă unul. Cele trei

sunt în... spații adiacente, complet inaccesibile vouă. Nu le-ați putea localiza niciodată, sau chiar dacă le-ați găsi, nu le-ați putea face vreun rău.

Ştiam că este adevărat; şi ştiam că Haunt mă dusese acolo pentru a-mi arăta cât de inutil ar fi, şi că dominația Ansaară asupra Pământului era de nezdruncinat.

Am început să-l plac foarte tare pe Procurorul-Adjunct Haunt. Greu de crezut, ca o fată de pe Pământ să simtă afecțiune față de unul din invadatori. Poate că este exagerat, Maiestate, să spun că îmi *plăcea* de Haunt, că simțeam *afecțiune* pentru el; dar începuse să-mi fie ca un prieten, atât cât putea fi un Ansaar.

M-a învățat foarte multe lucruri. De asemenea, a fost apărătorul meu.

Lasă-mă să explic, Maiestate. Am spus de mai multe ori că eram naivă amnci, şi unul din aspectele naivității mele era acela că îmi îngăduiam să mă transform într-o trădătoare a poporului meu, fără să-mi dau seama.

Ştiu că este dificil pentru tine să vezi serviciile aduse Imperiului drept acte de trădare. Dar sunt membră a unei rase anexate; iar noi, cei de pe Pământ, suntem extrem de mândri şi de încăpățânați; şi, deşi nu am avut încotro şi a trebuit să acceptăm Anexarea, nu ne-a plăcut niciodată. Şi totuşi iată-mă, îmi serveam cuceritorii.

Fără ajutoare ca mine, ar fi avut un acces mai limitat la informațiile care îi puteau ajuta să înțeleagă noua lor cucerire. Limba noastră este la fel de străină Ansaarilor, cât de mult este limba lor pentm noi, ca şi obiceiurile, de altfel. Astfel încât era nevoie ca Ansaarii să apeleze la interpreți care să poată explica obiceiurile umane.

Deşi nu aveam experiență nici măcar în ceea ce priveşte tradițiile lumii noastre eram, precum spuneam, talentată la a învăța lucruri noi; şi de asemenea, mă pricep să explic ceea ce am învățat. Astfel încât, membrii înaltului comandament Ansaar au venit la mine şi mi-au pus întrebări despre Pământ, iar eu le-am răspuns, şi dacă nu ştiam răspunsurile, le căutam.

Mi-a luat foarte mult timp să înțeleg că aceasta era considerată trădare, în ochii multora din concetățenii mei.

Trăiam amnci în Noul Haraar, capitala administrativă nou construită, unde lucram ca să găsesc răspunsurile la întrebările Ansaarilor. Mi-a fost greu să îmi fac prieteni acolo. La început, am crezut că este din cauza faptului că proveneam dintr-un sat de care ei nu auziseră. Apoi am văzut că mă evitau în mod intenționat.

Vezi tu, cooperam de bunăvoie cu stăpânii noştri. Şi relația mea cu un ofițer al forței de ocupație era foarte prietenoasă. Majoritatea oamenilor din capitală se considerau prizonieri de război, care serveau în silă Ansaarul, cu ură în inimă.

Am aflat adevărul într-o zi când mă duceam de la camera mea spre depozitul Ansaar. Trebuia să mă întâlnesc cu Haunt şi să îi raportez cu privire la cercetările făcute asupra diferitelor forme rasiale ale speciilor umane şi problemelor pe care le ridicaseră în timpuri străvechi aceste diferențe. Deodată, un grup de oameni - cinci, opt, poate zece - au năvălit dintre două clădiri şi au început să strige şi să-şi agite pumnii în direcția mea.

– Târfa Ansaarilor! strigau ei. Iubitoarea de extraterestri! Trădătoarea! Unul din ei m-a scuipat. Altul m-a tras de păr. Am crezut că o să mă omoare.

– Târfa Ansaarilor! țipau ei în continuare. Târfa! Tîrfa! Unde ți-e iubitul Ansaar, târfa ce eşti?

Nu m-am bătut cu nimeni în viața mea; dar m-am bătut amnci, încercând să le țin piept în timp ce mă loveau, mă pălmuiau, mă împingeau.

– Stați..., am strigat. Opriți-vă! Dar ei mă loveau şi mai tare. îmi crăpaseră buza. Pe obraz îmi curgea sânge. Un ochi mi-era umflat.

Apoi veni Haunt. Apăru de nicăieri, în mijlocul unui vârtej. Ghearele îi străluceau în soare. Prinse unul din atacatorii mei, îl atinse cu degetul pe obraz, iar acesta căzu la pământ. Haunt mai atinse unul, care căzu şi el. Şi încă unul.

Ceilalți făcură câțiva paşi înapoi, uitându-se la mine şi la Haunt cu atâta scârbă, încât mă apucă tremuratul.

– Nu trebuie să-i faceți vreun rău, spuse Haunt. Dacă îi faceți rău, veți suferi. Acum plecați. *Ple-cap..* Apoi se întoarse spre mine. Eşti teafără?

– Şocată. Am câteva tăieturi şi vânătăi. Ah, Haunt, Haunt... erau nebuni? De ce au sărit în halul ăsta la mine?

– Nu le place... prietenia noastră. Suntem prieteni, tu şi cu mine, nu-i aşa?

– Desigur.

– Nu sunt încântați de asta.

Toată ziua mi-au răsunat în creier strigătele lor mânioase. Trădătoarea! Târfa Ansaarilor! Unde ți-e iubitul Ansaar, târfă ce eşti?

Oare credeau că eu şi Haunt eram...

Da. După câteva zile, în timp ce luam prânzul în magazinul militar, alături de mine s-a aşezat o femeie şi mi-a spus cu voce joasă:

– Chiar te culci cu el, fato?

– Cum?

– Ansaarul. O faceți sau nu?

Mi-a venit în minte imaginea corpului lui Haunt lipit de al meu, ghearele lui mângâindu-mi sânii, coapsele, pântecul. Botul lui pe buzele mele. Dar bineînțeles, între noi nu fusese niciodată vreun fel de contact fizic.

– Cum poți să te gândeşti la aşa ceva? am întrebat.

– Ai grijă. Una este să lucrezi pentm ei - cu toții trebuie să facem asta - dar să-i *iubeşti?...* A, nu, copilă, nu vom tolera aşa ceva. Înțelegi? Nu vom tolera.

Nu am putut-o convinge în niciun fel de nevinovăția mea.

Mai târziu, când m-am întâlnit cu Haunt, nu am putut să-i spun despre femeia aceea. Era prea bizar, prea ruşinos. L-am privit - micul şi îndemnul ofițer Ansaar, cu pielea solzoasă şi brațele bălăbănindu-se, cu gâtul scurt şi maxilarele rroeminente, cu țepii ascuțiți din coamă - şi m-am rindit. *Nu, nu, nu putem fi niciodată amanți. Dar este cuviincios şi binevoitor, iar eu nu îl urăsc.*

Eram, totuşi, o trădătoare?

Da. Da, eram. Acum îmi dau seama de asta. În naivitatea mea, îmi trădasem propriul popor, iar ei mă urau pentm asta. Şi viața mea era în

pericol. Dacă voi continua să lucrez împotriva neamului aseu, voi plăti pentru asta.

Două zile mai târziu, eram iarăşi atacată în «radă.

Nu l-am văzut pe cel care m-a atacat. Cineva a imit din întuneric, m-a lovit puternic în faţă şi a rspărat. Buza mea era din nou spartă. Ca şi cum : iarnă albă şi fierbinte mi-ar fi trecut peste gură.

– Spune-mi cine a fost, insistă Haunt.

Nu i-am putut spune nimic. M-a trecut sub profeţia roboţilor de siguranţă. Oriunde mergeam, aveam lângă mine un robot. Eram arătată cu iegetul, fluierată, batjocorită. Robotul intercepta ucrurile amneate spre mine, dar nu putea intercepta ura lor.

M-am gândit să-l rog pe Haunt să mă elibereze im anexare şi să mă ducă înapoi în satul meu. Dar îmi *plăcea* să lucrez pentru el. îmi plăcea să-l ajut să înveţe istoria Pământului. Şi simţeam că serveam cauza planetei, lucrând cu Ansaarii. îi scudiam în timp ce ei ne studiau pe noi, şi mă familiarizam nu numai cu limba lor, ci şi cu ca--acterul lor. îmi putea fi de folos într-o zi.

Au trecut trei zile pline de îndoieli. După care un bărbat înalt, cu părul alb, m-a oprit la ieşirea din sediul lui Haunt şi mi-a spus:

– Mă recunoşti, Laylah? M-am holbat la el. -Nu.

– Numele meu este Dain Italu. L-am cunoscut pe tatăl tău la facultatea de medicină. A coborât vocea. Ştii ceva despre Partizani, Laylah?

– Partizani?

– Lucrăm pentru eliberarea Pământului, spuse el încet. Mi s-a spus că lucrezi de bunăvoie cu Ansaarii, Laylah, şi chiar că... Se opri. Păi, mai sunt şi alte acuzaţii. Au propus condamnarea ta la moarte. Ţi-am luat apărarea. Am spus că fiica lui Tomas Walis nu poate fi vinovată pentm astfel de lucruri. Sper că nu mă înşel, Laylah.

Faţa mi se înroşise şi ardea.

– Nu mă culc cu un Ansaar, dacă asta încerci să spui, Dr. Italu. Dar *lucrez* cu unul, da. I-am spus că ceea ce învăţam despre Ansaari putea servi cauza Pământului.

– Poate. Dar te avertizez, Laylah: eliberează-te de acest Ansaar al tău. Să nu mai ai de-a face cu el. Altminteri... când încep necazurile...

Vocea lui devenise mânioasă şi nesigură. Mi-am dat seama că, din prietenia care existase cândva între el şi tatăl meu, îmi spunea ceva ce poate nu ar fi trebuit să aud.

M-a lăsat acolo, nedumerită şi profund tulburată.

M-am dus la biroul lui Haunt. Documente străvechi erau înşirate în faţa lui, erau texte din era naţiunilor războinice.

– Uită-te la astea, Laylah. Sunt fascinante... absolut fascinante. Dar nu înţeleg ceva. Poate tu...

Trebuie să-ţi spun ceva, gândeam. Va urma o rebeliune. Eşti în pericol, Haunt, şi eu la fel.

Dar ne-am uitat toată dimineaţa la acele documente şi nu i-am spus nimic. Şi în acea noapte, când a început răscoala...

Ah, Stăpâne, cred că s-a făcut iarăşi dimineaţă! Aşa că nu mai am timp să-ţi spun povestea mea!

* * *

– Ce vicleană eşti, Laylah! spuse împăratul. Mă amăgeşti şi mă tot amăgeşti, iar acum, când sunt captivat de povestea ta, nerăbdător să aflu ce s-a întâmplat în continuare, îmi spui că e din nou dimineaţă!

– Dar *este* din nou dimineaţă, Sire. Şi călăul aşteaptă.

– Lasă-l să aştepte! zbieră împăratul. Cine conduce acest Imperiu, împăratul sau călăul? Vreau să mai ascult. Partizani care pun la cale o rebeliune -o răzvrătire împotriva legii Ansaamlui - de ce aflu acum prima dată despre aceste lucruri? Continuă, în acea noapte, când a început răscoala...

– Am vorbit toată noaptea, Sire. Mai este atât de mult de povestit; dar nu acum, nu acum! Laylah căscă delicat. Te implor, ai milă, trebuie să dorm acum, Excelenţă. Iar tu... responsabilităţile tronului te aşteaptă. Diseară, când reiau...

Împăratul zâmbi prefăcut.

– Diseară! Diseară! Şi astfel îţi mai cumperi o altă zi de viaţă!

– Într-adevăr, stăpânul meu. Dar viaţa de prizonier, ce viaţă e asta? Mai degrabă ţi-aş spune totul în următoarea oră, apoi m-aş duce să împlinesc destinul ce mi-a fost dat. Dar acum sunt atât de obosită, Maiestate.

– Ne vedem la asfinţit, spuse împăratul Ryah VII, iar ea nu-şi dădu seama dacă vocea lui transmitea plictiseală sau amuzament, sau poate un pic din fiecare. Acum odihneşte-te, Laylah. Şi pregăteşte-te ca diseară să-ţi termini povestea. Şi plecă.

9.

Mi-ai poruncit, Domn al Galaxiei şi Stăpân al Tuturor, să fiu concisă. Şi aşa voi fi; pentru că eu sunt o biată sclavă barbară, iar tu eşti Stâlpul Imperiului. îţi voi spune rapid ce s-a întâmplat în acea teribilă şi violentă noapte, în Noul Haraar.

În acea noapte s-a vărsat sânge Ansaar. Ştii, Prea-înaltule, că Pământul are o singură lună, mare şi strălucitoare. La fiecare douăzeci şi opt de zile trece prin anumite faze; aşa încât, o dată pe lună cerul nopţii este întunecat şi nu se vede decât strălucirea stelelor. într-o astfel de noapte fără lună au lovit Partizanii prima dată.

Trebuie să-ţi aduci aminte, Excelenţă, că am fost cândva o rasă violentă, care a învăţat cu mare dificultate să trăiască în pace; dar acum, violenţa ascunsă în sufletele noastre a răbufnit cu furia unei fiare care a fost ţinută prea mult timp în lanţuri.

Eram două miliarde, şi doar o mână de Ansaari: Partizanii au socotit că, dacă doboară câţiva Ansaari, cinci aici, zece dincolo, flacăra mişcării de rezistenţă se va înteţi, şi guvernul Imperial ar putea decide că eram prea violenţi, prea sălbatici pentru a fi cooptaţi în Imperiu.

Partizanii adunaseră arme luni întregi - nu arme Ansaare, care erau

dincolo de biata noastră putere *maula* de înțelegere, ci arme brute de pe Pământ, cuțite şi bâte şi altele asemenea. Şi au lovit în acelaşi moment în zece părți din Noul Haraar. Cu cuțitele lor, cu bâtele lor, cu armele lor primitive.

Jjai Haunt a fost printre Ansaarii care au căzut în acel prim atac. Dacă nu aş fi plecat de la muncă mai devreme în acea seară, probabil aş fi murit şi eu odată cu el. Era singur. Partizanii s-au năpustit din întuneric şi l-au lovit de mai multe ori; şi, cu toate că s-a luptat eroic - ştiu că s-a luptat - Partizanii erau prea mulți. L-au lovit cu cuțitele şi bâtele lor, cu armele lor primitive; aşa au omorât un Ansaar care servise pe douăzeci de lumi ale Imperiului.

Alți doisprezece Ansaari au murit în alte doisprezece regiuni din Noul Haraar. Noaptea fară lună a fost luminată de strălucirea roşiatică a cincizeci de focuri.

Dain Italu a venit la mine.

– Strânge-ți lucrurile imediat. Partizanii vor veni aici în noaptea asta, să te omoare.

A înhățat o valiză şi a aruncat înăuntru câteva lucruri; am mai adunat şi eu câte ceva - haine, cărți, poze cu mama şi tatăl meu. O platformă plutitoare aştepta în stradă.

– Unde mă duci? l-am întrebat.

– La castelul lui Sinon Kreish, răspunse Italu. Maiestate, Sinon Kreish este mort acum; dar a fost cel mai bogat om de pe Pământ, de o grandoare pe care numai un împărat o poate înțelege. Pentru mine, a fost o legendă.

– Au fost ucişi toți Ansaarii? am întrebat.

– Doar câțiva, Laylah. Cei care erau sortiți pieirii.

– Asta înseamnă că şi eu eram sortită pieirii?

– De către o facțiune, da. Alții au protestat pentru salvarea ta. Ai fost mai apropiată de Ansaari decât oricare dintre noi, şi ceea ce ştii despre ei ne poate folosi mai târziu.

Eram acum departe de Noul Ansaar. M-am gândit la Jjai Haunt zăcând mort pe stradă, şi am vrut să plâng; dar lacrimile nu au curs. Eram prea mâhnită, prea tulburată.

Lumina palidă a dimineții s-a arătat pe cer. Un munte mare şi întunecat se contura în fața noastră.

– Muntele Vorn, spuse Dain Italu. Proprietatea lui Sinon Kreish.

Platforma plutitoare ateriza pe vârful negru şi stâncos. Ştiam că am ajuns într-un loc plin de minuni şi miracole.

Razele aurii ale soarelui năpădiră cerul albas-tru-metalic. Aerul dulce al dimineții îmi inundă plămânii, ca un vin matur, foarte fin. Vechi farmece pătrunseră în sufletul meu.

O femeie din stafful lui Sinon Kreish înainta spre noi cu deosebită grație, ca şi cum ar fi plutit imponderabilă prin aerul rarefiat şi straniu.

– Eu sunt Kaivilda, spuse ea. Bun venit, Laylah Walis.

Am intrat în casa lui Sinon Kreish.

Stăpâne al Tuturor, Kreish era complex şi sofisticat, bogat şi puternic şi iscusit; o personalitate măreață şi importantă. O oră cu el, Sire, te-ar fi făcut să-ți schimbi părerile despre calitățile barbare ale *maulelor* de pe

Pământ.

Am cutreierat castelul, extaziată şi uimită. Donjonul era ca un şarpe lung din onix sclipitor, care cotea şi suia pe culmea cea mai înaltă a Muntelui Vorn, ascuțită ca o lamă de cuțit. Nivelul cel mai înalt, un glob de cuarț, găzduia dormitorul lui Sinon Kreish, alături de conjurato-riumul său. Mai jos - un corn în consolă din platină pură, strălucitoare, aplecat deasupra văii - era camera trofeelor; şi chiar lângă aceasta, ca un ochi verde-smarald țipător, se afla rezalitul adăpostului său armonios.

Un tunel alb ducea la apartamentele familiei lui Sinon Kreish. Un şir de lame ascuțite s-ar fi ridicat din podeaua cu irizații a tunelului la orice amenințare.

Un al doilea pasaj se deschidea într-o galerie de agrement, sprijinită de coloane de marmură aurie. Aici înotau locuitorii castelului, într-un rezervor încadrat de lespezi rubinii, sau pluteau într-o coloană de aer cald, sau luau contact cu ritmurile şi pulsurile cosmosului. De asemenea, aici îşi ținea Sinon Kreish covoraşele unde medita intens, băncile de organisme mişcătoare fragile pentru autohipnoză, şi alte lucruri ale căror scopuri nu le cunosc.

De acolo, structura se îndoia şi trimitea două aripi sus pe munte. într-una se afla colecția lui Sinon Kreish de minuni zoologice, iar în cealaltă grădina botanică. între ele erau două niveluri de biblioteci şi încăperi care adăposteau antichitățile şi obiectele de artă, precum şi sala de mese a castelului, un bloc de agată octogonală care țâşnea din abis. Mai jos se afla camera de vizite sociale, un antreu cu mai multe separeuri, unde Sinon Kreish îşi distra musafirii. O platformă de aterizare pentru vehiculele vizitatorilor ieşea din marginea muntelui. în spatele acesteia, cioplite în munte, se aflau bucătăriile, spațiile de evacuare a deşeurilor, încăperile de unde se furniza energia electrică, camerele servitorilor şi altele asemenea.

În această casă miraculoasă am petrecut următoarele şase luni, îndrăgită ca şi cum aş fi făcut parte din familia lui Sinon Kreish. în ceea ce-l priveşe pe Sinon Kreish, ocazional am zărit o siluetă remarcabilă deplasându-se pe holurile lucitoare, cel puțin la început. Dar familia lui m-a tratat cu căldură. A fost o perioadă de bucurie pură - o viață de vis, Sire, ceva ireal pentru mine. Treptat, am început să-mi revin din şocul şi surpriza simțite în timpul Anexării.

Acum sunt morți cu toții, Stăpâne al Tuturor, fii şi fiicele lui Sinon Kreish, iar castelul în sine a fosfiacut praf de către armatele răzbunătoare ale Ansaarului. Dar amintirea şederii mele în acel loc este încă la fel de proaspătă.

Prezența Ansaarilor pe Pământ nu mai avea nici un sens. întreaga Anexare putea să nu fi avut loc vreodată.

După un timp, am aflat că răscoala din Noul Haraar eşuase. înainte de ivirea zorilor, forțele Ansaare au arestat aproape toți conspiratorii. Majoritatea muriseră. Peste tot avuseseră loc represalii teribile. Câteva din monumentele importante de pe Pământ au fost dărâmate; mai multe din zonele noastre agricole cele mai productive au fost distruse sistematic. Se zvonea că la următorul atac împotriva Ansaarilor, aceştia vor riposta şi mai puternic. Astfel, a devenit clar că bunăvoința regimului Ansaar era doar de

faţadă, că noi eram de fapt sclavi şi, dacă nu ne supuneam, urma să fim pedepsiţi ca nişte fiare.

Săptămânile au trecut în castelul lui Sinon Kreish, una după alta. Viaţa mea era bizar de statică, nu ducea nicăieri, nu avea niciun sens. Dar apoi a avut un mare înţeles.

Am fost condusă în adăpostul privat al lui Sinon Kreish, în globul cu pereţi de smarald din vârful întregii structuri. Sinon Kreish stătea drept şi ţeapăn ca un copac. Era prima dată când mă aflam singură cu el, şi mi-era teamă.

– O să-ţi spun un mare secret, copilă, care ar valora viaţa mea, dacă ar ajunge vreodată la urechile Ansaarilor. Eu sunt liderul mişcării de rezistenţă aici, pe Pământ.

L-am privit cu uimire.

– Al Partizanilor?

– Într-un fel. Scopul lor este acelaşi ca şi al meu, să redobândim libertatea planetei noastre; astfel că i-am ajutat întrucâtva. Dar Partizanii nu au raţiune, şi nici discreţie. Se gândesc numai la crimă şi distrugere. Ce-am putea câştiga cu asta? Ucidem zece Ansaari, iar ei ucid zece mii de oameni. Incendiem cinci din clădirile lor, iar ei distrug cinci din provinciile noastre. Zâmbi, era cel mai fioros şi îngheţat zâmbet pe care l-am văzut vreodată. Partizanii s-au înşelat, şi au plătit cu vieţile lor. Imperiul este mai puternic şi mai înţelept decât noi; şi s-a mai confruntat şi altădată cu rebeli. Câte din lumile anexate crezi că şi-au recăpătat independenţa de regimul Ansaar?

Habar nu aveam; aşa că nu am spus nimic. Sinon Kreish încuviinţă din cap.

– Corect. Niciuna, în cei nouăzeci de mii de ani ai Imperiului. Revolte, da, au fost. Chiar şi războaie de independenţă. Dar nicio planetă nu a scăpat vreodată din gheara Ansaarilor.

– Asta înseamnă că vom fi sclavii Ansaarilor pe vecie? am întrebat.

– Poate. Nu îi putem *forţa* niciodată pe Ansaari să ne elibereze. Dar poate, într-o zi, ne putem câştiga libertatea ca un dar, înţelegi? Nu prin împotrivire, copilă, ci prin cooperare liberă şi de bunăvoie.

Eram nedumerită. De ce ar renunţa vreodată Imperiul să mai deţină controlul asupra unei lumi supuse şi cooperante? Ar fi exact genul de lume pe care ar dori să o păstreze. Cum ar putea cineva opune rezistenţă prin cooperare?

Sinon Kreish răspunse, ca şi cum aş fi vorbit cu voce tare:

– Îi tratez pe Ansaari aşa cum aş trata pe oricine cu care sunt legat de un scop comun. Ansaarii nu vor să ne distrugă. Vor să fim membri docili şi ascultători ai Imperiului. Şi eu vreau să evit distragerea Pământului. Aşa că eu şi Ansaarii avem un scop comun. Prin urmare, cooperez cu ei, înţelegi? Nu lansez nicio răscoală, nu sprijin nicio asasinare, niciun incendiu.

De la înălţimea lui, privi în jos spre mine.

– Hai să vorbim despre lucruri mai exacte, copilă. Dain Ltalu spune că vorbeşti fluent limba Ansaară şi că ai studiat obiceiurile şi tradiţiile lor.

Am încuviinţat din cap.

– Dar mai am încă multe lucruri de învăţat.

– Şi vrem să-ţi dăm ocazia să înveţi. Cu cât ştii mai multe despre

Ansaari, cu atât mai mult ne eşti de folos.

De folos? Cui? M-am întrebat. Şi cum? Sinon Kreish continuă.

– Am vorbit recent cu prietenul meu Antimon Felsert, care este, ştii tu, înaltul Procuror pe Pământ.

Prietenul lui? Cuvântul acesta îmi tăie răsuflarea.

– Înaltul Procuror, spuse el, va permite câtorva tineri de pe Pământ să pătrundă în Imperiu şi să studieze obiceiurile Imperiale. I-am arătat că omenirea are nevoie să cunoască societatea din care va face parte, dacă va fi integrată Imperiului. Kreish zâmbi. Am fost atât de izolaţi, atât de îndepărtaţi de principalele curente de viaţă galactică. Dar dacă nişte tineri inteligenţi pot merge să studieze, aceştia vor explica pământenilor obiceiurile Ansaarilor, şi de asemenea îi vor ajuta pe Ansaari să cunoască obiceiurile noastre.

Eram înmărmurită. Se petrecea prea brusc. Mi-am căutat disperată cuvintele.

– Păi... da... cred... că este...

– Altfel nu am avea nicio posibilitate să punem piciorul pe lumile principale ale Imperiului, pe cele locuite chiar de către Ansaari. Nici un *maula* nu are voie să intre în Spaţiul Imperial. Cunoşti acest cuvânt, nu-i aşa?

– Da. Barbari, am spus roşind.

– De fapt, înseamnă doar „cei care nu sunt complet civilizaţi". Dar într-adevăr, „barbari" este un temien corect. Aşa că nu ai putea pătrunde niciodată în Spaţiul Imperial, dar mai rămâne o vastă regiune din Spaţiul Teritorial, unde locuiesc rasele non-Ansaare care au un statut mai presus de *maula,* dar care, cu toate acestea, nu sunt încă îndreptăţite la cetăţenia completă a Imperiului. Acolo vei avea destule de studiat.

Ne-am înţeles; am părăsit castelul lui Sinon Kreish şi m-am întors în Noul Haraar. Unde am fost curând introdusă lui Antimon Felsert, înaltul Procuror pe Pământ.

– Dar cred că este iar dimineaţă, Sire. Timpul meu s-a sfârşit iar, şi trebuie să-mi termin povestirea.

* * *

– Acest Felsert, spuse împăratul. Numele lui îmi pare cunoscut.

– Este dimineaţă, Sire!

– Da, da, ştiu. Felsert, Felsert...

– A fost asasinat de terorişti în ultimul an de domnie al tatălui tău. Sinon Kreish a fost acuzat de crimă, iar el şi întreaga lui familie au fost condamnaţi la moarte.

– Da, spuse împăratul, ca pentru sine. Acum mi-aduc aminte. Primul înalt Procuror omorât de băştinaşi în ultimii patra mii de ani. Au fost represalii peste tot în lume, nu-i aşa?

– Represalii crunte, Sire. La acea vreme, eu mă aflam pe una din lumile Bessiral, dar ştiu că lumea mea a suferit mult din cauza morţii sale. Am fost şocată de asasinarea lui, Maiestate. îmi părea atât de inutilă.

– Într-adevăr. Ciudat, dar împăratul păru că nu doreşte să plece.

– Nu este încă dimineață, Sire? spuse iar Laylah. Împăratul se întoarse şi o privi.

– Este dimineață, da.

– Şi călăul…

– Călăul, călăul, călăul! *Vipraint* călăul! De ce te grăbeşti atâta să mori?

– Nu mă grăbesc deloc, Maiestate. Dar legea spune…

– Mă înveți tu pe mine ce spune legea?

– Mii de scuze, Sire. Doar vă reaminteam…

– Da. Da. Da. Da.

– Dar dacă în marea ta îndurare, Atot-Puternice, hotărăşti să laşi această biată *maula* să mai trăiască o zi, aş mulțumi zeilor de pe toate lumile.

– Ți-am cerat să-mi spui de ce ai venit aici, cu toate că ştiai că vei muri dacă faci asta, zise supărat împăratul. Aşa că mi-ai spus povestea Anexării Pământului. Te-am întrebat despre ceva ce părea a fi un viol săvârşit de un soldat Ansaar, iar tu mi-ai spus că Ansaarul venise să-ți ceară ajutorai, şi că a devenit prietenul şi protectorul tău. Am cerat detaliile conspirației care a costat viața prietenului tău Ansaar, iar tu mi-ai dat un raport al vizitei tale la castelul unui pământean bogat, care în cele din urmă a fost găsit vinovat de trădare împotriva Imperiului. Am ascultat poveşti trei nopți la rând, şi am aflat foarte multe despre cine eşti şi prin ce ai trecut, dar până acum nu am avut niciun răspuns la vreuna din întrebările mele. Ce mă fac eu cu tine, Laylah Walis? Ce mă fac eu cu tine?

– Maiestate, tu eşti Păzitorul Legii. în orice clipă, eşti liber să mă predai celor care o aduc la îndeplinire.

– Mai întâi, vreau nişte răspunsuri!

– Chiar şi aşa, chiar şi aşa. întoarce-te la mine diseară, şi voi încerca să-ți spun tot ce doreşti să afli. Dar cu siguranță, nu trebuie să mai rămâi aici în dimineața aceasta. îndatoririle curții…

– Da, îndatoririle curții, spuse împăratul. îndatoririle curții! Cine, în afară de mine, ştie cum sunt îndatoririle curții? Nu e de mirare că tatăl meu a plâns când am devenit moştenitorul său. îndatoririle curții! Vocea lui răsuna tot mai tare. Astăzi, Laylah: cei Doisprezece Despoți din Geeziyangiyang vin să facă plecăciuni. Apoi, delegația comercială din Gimmil-Gib-Huish, cu un dar pentru Grădinile Zoologice Imperiale: în mare parte, şerpi veninoşi. Urmează Liga Pântecului Fertil, care prezintă câştigătoarea Ordinului Imperial al Oului de Cristal. Apoi, Breasla Profeților, cu predicțiile anuale; campionul crescător de *verbish* din Provincia Zabor, vine să-şi ridice medalia; Arhitectul Imperial, care se plânge de modificările pe care le doresc la Pavilionul Marii Vederi Celestiale; iar apoi… apoi… of, nu se sfârşeşte niciodată! Ce rost are puterea absolută, dacă o iroseşti zilnic într-o sută de audiențe ceremonioase? Stăpânul Tuturor! Domnul Universului! Împăratul râse sălbatic. După aceea, vocea lui se calmă iar, şi spuse: îndatoririle curții, precum spui, nu pot fi evitate. Dar dacă aş putea! Ah, dacă aş putea! *Thraak* îndatoririle curții! *Gedoy* îndatoririle curții! Acum plec, mă voi întoarce la asfințit. Traversă încăperea, şi o studie de aproape

pentru o clipă. După aceea, întinse mâna - ghearele lui, remarcă Laylah, erau tăiate şi rotunjite elegant - şi îi atinse uşor maxilarul, până la ureche, cu un gest care părea unul tandru. Spuse cu voce înceată: Eşti atât de fascinantă! Şi mă înnebuneşti. Ne vedem mai târziu, Laylah.

Plecă, încă o dată.

10.

Dacă pot să continui, Maiestate - Lumina Cosmosului - Monarh Suprem al Milionului de Sori...

Am fost prezentată înaltului Procuror pe Pământ, Antimon Felsert. Nu mai văzusem vreodată nici măcar un Ansaar din castele mijlocii, înaltul Procuror Felsert era diferit de ceilalți Ansaari. Mi-am dat seama de asta după culoarea pielii sale, după forma şi mărimea coamei, după proporțiile membrelor sale.

– Aşadar, tu eşti fata pe care ne-a trimis-o Sinon Kreish pentru programul de studiu, spuse el într-o engleză perfectă. Câți ani ai, copilă?

– Şaisprezece, am spus. Aproape şaptesprezece.

– Vorbeşti Imperiala Universală, copilă? Ştii şi să citeşti? Atunci, iată. Priveşte aici. Mi-a aruncat un cub lucios cu însemnări şi mi-a spus cum să-l activez. Raportul lui Jjai Haunt despre mine s-a materializat în aer, în litere roşii, sclipitoare.

... inteligentă, dornică să facă pe plac... învață repede... aproape suspicios de loială... oarecum imatură pentru vârsta ei, având în vedere faptul că femelele umane sunt capabile de reproducere la vârsta de doisprezece sau treisprezece ani...

– Ce crezi că a vrut să spună prin „aproape suspicios de loială”? întrebă înaltul Procuror, în Imperială.

– Nu am nicio idee, domnule, am răspuns în aceeaşi limbă.

– Şi „dornică să facă pe plac”. De ce ai fi dornică să faci pe plac unui Ansaar?

– Sunteți stăpânii noştri, am spus simplu.

– E un motiv suficient ca să ne urăşti.

– Eu nu urăsc pe nimeni, domnule. Pare o risipă de energie emoțională.

Mi-a mai pus câteva întrebări. Dar erau numai întrebări de rutină. Soarta mea fusese deja hotărâtă. Lungii ani de căutări şi studiu urmau să înceapă. Optsprezece ani de când am părăsit Pământul şi am venit pe această lume sfântă a Haraarului, în prezența maiestății voastre.

Doisprezece bărbați şi şapte femei se aflau în primul grup trimis în Teritorii: poeți, savanți, oameni de ştiință. Am mers în grupuri de trei sau patru. Eu am fost trimisă la Bethareth, în sistemul Hklplod: o lume aurie cu un soare auriu, unde creaturi frumoase şi lucioase, ca nişte şerpi, venerează un zeu-monstru care locuieşte în vârful unui munte mare. Am trăit acolo un an, şi i-am urmărit lipindu-şi frunțile cu multe bijuterii de statuia din piatră a zeului. De acolo, am plecat pe Giallo Giallo de Mirilores, o lume cu zăpezi veşnice şi oceane înghețate, şi am călătorit împreună cu exploratorii Ansaari

pe un tărâm subteran cu peşteri fierbinți şi râuri de lavă clocotitoare. Mi-ar trebui şase nopți să-ți descriu această lume stranie.

După aceea, am ajuns pe Sepulmideine, Lumea cu Luni înlănțuite, unde ard pe cer focuri frumos mirositoare - apoi pe Mikkalthrom, unde împăratul Gom XIX este îngropat într-un mormânt ce nu va fi deschis cincizeci de mii de ani Imperiali - apoi pe Gambelimelidinul, lumea de agrement a Teritoriilor de Est...

Pe fiecare din aceste lumi era mai mult decât se putea vedea în zece vieți; cu toate acestea, ştiam că este o parte infimă din miile de Teritorii ale Imperiului, şi că aş fi putut călători o veşnicie, fară să le pot vedea pe toate.

Pentru mine, punctul culminant - şi cel mai sumbru - a fost pe o lume numită Vulcri, a soarelui roşu Kiteil, în timp ce mă uitam la ce mai rămăsese din Costa Stambool, capitala unui imperiu decăzut cu mult înainte ca primul Ansaar să pornească din Haraar.

Vedeam straturi peste straturi, de-a valma. Străzile şerpuite din nivelurile mai vechi, datând din zilele unei ere apuse, numită A doua Mandala, care fuseseră nepăsător construite de urmaşii glorioşi ai acelei civilizații secătuite: zidurile primitive erau ascunse sub depunerile unei mii de secole şi, cu toate acestea, străluceau cu o incandescență roşiatică, maiestuoasă. Mai sus, se aflau coridoarele din calcedonie ale Armoniei Lumilor, iar deasupra acestora, străzile Oraşului de Bronz, deasupra cărora se întindeau rămăşițele ver-sanților şi povâmişelor din vulgara Glissade, suburbia de agrement a Costei Stambool. Şi mai presus de toate, se arătau cu bmtalitate cicatricile finale, provocate de vandalii care au deschis cu focul şi sabia în cea de-a Patra Mandală a Costei Stambool.

Aici se aflau palatele dinastiilor de demult, templele zeilor uitați; aici se aflau magazinele unde se negociau comori deja incalculabil de vechi, amnci când Ansaarii erau încă tineri, cârciumi unde se vindea vin făcut de mult praf şi pulbere, parcuri verzi cu copaci şi arbuşti aparținând unor specii care nu mai sunt cunoscute în univers. O lespede mare din marmură proclama într-o limbă indescifrabilă gloria imperiului, care se întindea pe zece sisteme solare, şi al cărui nume s-a pierdut demult.

Am stat neclintită, lăsând splendorile acestei civilizații străvechi să-mi inunde sufletul: palatul Reginei Triple, curtea împăratului Tuturor, pivnițele din marmură unde Tribunalul Popomlui, acea entitate cu cincizeci de minți care guvernase aici timp de treizeci de secole de armonie impusă cu îndârjire, trăia scufundat până la bărbie în nutrienții strălucitori extraşi din corpurile dizolvate ale cetățenilor lor, faimoasa Bibliotecă a Vechiului Stambool, unde cărțile sub forma unor nestemate cu multe fațete, conținând în rețeaua lor rigidă fiecare cuvânt care fusese scris vreodată, se revărsau din lăzile înlănțuite. Am aruncat o privire în sala de gimnastică şi mi s-a părut că o fiară cu trei capete ce urla, prinsă în cătuşe, se uita furioasă la mine, de pe Câmpul de Luptă. Am pătmns în Piața Tuturor Minunilor, unde mărfurile dintr-o mie de lumi erau cândva expuse în galeriile deschise, totul gratis, cadou din partea Celor-Care-Aprovizionează, gardieni iubitori ai celui mai măreț oraş. Eram stupefiată de acest exces de miracole.

Apoi, o voce în apropierea mea a spus:

– Poate că, într-o zi, capitala Ansaarilor va ajunge o mină ca aceasta,

ce zici?

M-am întors. Un bărbat - un uman! - venise în tăcere lângă mine, în timp ce mă aflam în acea transă.

– Eşti şocată, Laylah?

– De unde ştii cum mă cheamă? Bărbatul râse.

– Nu mă mai recunoşti, nu-i aşa?

I-am privit ochii, forma buzelor. Curba zâmbetului său.

– Vann? am spus şovăind.

– Fratele tău pierdut de mult, Vann, da! Cine altcineva vine la tine, la marginea pustietății, să te salute! Poți să crezi una ca asta, Laylah? Suntem două ace, într-un car cu fân aflat la un milion de ani-lumină!

Ne-am aruncat unul în brațele celuilalt, râzând şi plângând, acolo între minele dispărutei Costa Stambool.

În viața mea nu a existat un moment mai minunat decât acela, Sire. Dar s-a stins aproape instantaneu. Pe când mergeam înapoi spre corpul vizitatorilor, îndrugând unul altuia tot ce ni se întâmplase din ziua întunericului şi Sunetului şi Vocii, Vann spuse ceva care m-a umplut de teamă şi groază, ceva atât de sumbm şi nebunesc, încât mi-a fost greu să cred că era adevărat. Ceea ce mi-a spus fratele meu... era cumplită trădare, Maiestate.

Ah, dar este timpul să mă opresc, nu-i aşa, Maiestate? Mi-a luat atâtea ore să-ți descriu minunile acelea, încât va trebui să-ți povestesc mâine ce mi-a spus fratele meu, şi efectul cuvintelor lui asupra mea, şi ce s-a întâmplat după aceea. Astfel că va trebui să-mi mai cmți viața încă o zi, dacă doreşti. Cum va fi, Maiestate? Lespedea călăului, sau o altă zi şi noapte de viață? Decizia îți aparține, Stăpâne al Tuturor, Domn al Universului.

* * *

Împăratul zâmbea.

– Nu vei termina *niciodată* povestirea, nu-i aşa, Laylah? Te vei întinde cu ea o sută de ani, şi apoi încă o sută de ani, dacă te las.

– Dar este atât de mult de povestit, Maiestate!

– Da, şi vei insista să spui totul. Şi tot ce vroiam să aflu de la tine era... ei bine, ştii ce vroiam să aflu. în schimb, îmi spui una, alta...

– Totul face parte din povestire, Maiestate. Se leagă toate între ele. Mărturisesc, însă, că nu m-am grăbit să ajung la final. Dacă îmi vei dărui încă o noapte, poate două, poate voi fi în stare să... Aruncă o privire tăioasă împăratului. Sau, dacă am început să te plictisesc, poate că ar trebui să ne oprim de tot chiar aici. Călăul şi-a pierdut de mult răbdarea; şi acum şi tu, cred. Foarte bine. Nu voi mai lungi povestea. S-a terminat. Rămas bun pe vecie, Maiestate. Să domneşti şi să prosperi de şapte ori câte şapte mii de ani. Şi începu să facă semnul Ansaar de binecuvântare, făcut numai de aceia care urmează să moară.

Împăratul îi prinse mâna la jumătatea gestului şi o opri.

– Nu, spuse el. -Nu?

– Astăzi nu va fi nicio execuție. Iar diseară vei continua povestea.

Doar promite-mi un lucru, Laylah!

– Că o voi termina diseară?

– Da. Da. Da.

Laylah se înclină şi făcu un gest rapid de supunere.

– Mă voi strădui, Maiestate. Diseară îmi voi sfârşi povestea. îți promit asta din toată inima, Lumină a Cosmosului... Monarh Suprem al Milionului de Sori...

27 BOGAN, AL 82-LEA CICLU DINASTIC (15 AUGUST - CRED - 3001 A.D.)

Al meu e! Este teribil de captivat, asta e sigur! Va sta şi mă va asculta... şi va sta... şi mă va asculta... cât timp voi vrea eu... cât timp va fi nevoie... şi, ca să fiu sinceră, i-aş vorbi bucuroasă o veşnicie...

Fragment din Jurnalele lui Laylah Walis

11.

Dar aceasta era noaptea nopților, iar ea nu se putea hotărî să înceapă.

– În seara asta, îi reaminti împăratul, ai spus că îmi vei povesti ce a zis fratele tău la Costa Stambool şi ce efect au avut cuvintele lui asupra ta.

– Da. Laylah ezita încă, întrucât era momentul cel mai dificil dintre toate. Tot ce intenționa să spună în acea seară fusese gândit foarte bine, dar acum, deodată, pentru prima dată de la sosirea ei, cuvintele nu-i ieşeau.

Din nou, vorbi împăratul:

– Lasă-mă să vorbesc eu în locul tău. Ți-a spus că era un membru important al rezistenței anti-Imperiale, că ştia că eşti expertă în limba şi obiceiurile Ansaarilor, că venise la tine să te roage să mergi la Haraar, să te insinuezi în palatul meu, să-mi câştigi afecțiunea cu farmecul tău extraordinar... şi să mă omori.

Vorbise încet, dar cuvintele lui o loveau ca un ciocan. Rămase paralizată, uimită, pierdută într-un vârtej de panică.

– Nu e aşa, Laylah? împăratul zâmbea. Vorbeşte. Sau ți-ai pierdut vocea?

– Într-adevăr, acestea sunt lucrurile pe care vroiam să ți le spun în seara aceasta, zise ea cu glas răguşit. Dar cum ai aflat deja?

– Din jurnalul tău, desigur.

– Jurnalul meu? Cum ai putut să-mi citeşti jurnalul? Jurnalul meu este în engleză!

– Engleza este limba oficială pe Pământ. Iar Pământul este o lume din Imperiu. Tonul lui rămăsese prietenos. Nu vorbea aşa cum ar fi vorbit un împărat. Crezi că am anexa o lume fără să-i învățăm limba? în timp ce dormeai, un expert în limba voastră a intrat şi ți-a citit caietelul. Dar spune-mi, Laylah: *ai putea* să mă omori?

– Nu. Niciodată. Niciodată! Tremura. Abia putea să vorbească.

– Te cred, spuse el, şi părea sincer. Totuşi, acesta este motivul pentru care ai venit pe Haraar. Mă găseşti fascinant? Te-ai îndrăgostit de mine? Se

juca iar cu ea, ca un leu cu prada sa. Sau ți-ai dat seama că este inutil să mă omori?

– Toate la un loc, spuse ea. îşi recapătă puțin vocea. Ar fi inutil să te omor. Imperiul a supraviețuit după moartea a sute de împărați, şi va supraviețui indiferent cine se află pe tron. Dar de ce discutăm asta? Jocul s-a sfârşit, Maiestate. Cheamă-ți călăul.

– Nu încă. Mai întâi, cealaltă parte: chiar te-ai îndrăgostit de mine? De cel mai mare duşman al poporului tău?

Privirea îi deveni furioasă. Laylah nu se pttea uita în ochii lui.

– Recunosc că sunt fascinată de tine N_ chiar acelaşi lucru, ca şi iubirea.

– De acord. Şi eu mă simt fascinat. Ştii asta, nu-i aşa? Altfel, de ce te-aş asculta, noapte după noapte, când am atât de multe de făcut? Frumoasa *maula* care îşi riscă viața venind pe Haraar - care îşi foloseşte puterea de convingere în prezența împăratului - care îi spune poveşti din lumea ei, ținându-l neputincios noapte după noapte...

– Am jucat un joc periculos, şi am pierdut. Se opri din tremurat. Se simțea foarte liniştită. Să terminăm acum mica noastră şedință? Nu vreau să mai prelungesc conversația noastră.

– Dar eu vreau, Laylah. Ce-ar fi dacă ți-aş oferi eliberarea Pământului din regimul Ansaar?

I se tăie respirația. încă o dată, o prinsese nepregătită.

– Eliberarea... Pământului?

– Ca membru independent al Imperiului. Sfârşitul ocupației Ansaare, libertate pentru cetățenii săi de a călători în Spațiul Imperial. îmi stă în putere să fac asta. Am văzut şi eu acele rânduri din jurnalul tău, aparținând unuia din poeții de demult: „Titlurile nobiliare sunt umbre, coroanele sunt lucruri deşarte; binele cetățenilor înseamnă sfârşitul regilor". La fel cred şi eu, Laylah: în binele cetățenilor. Nu sunt un tiran, să ştii. îți voi elibera mica ta lume.

– Este o glumă urâtă. Este crud din partea ta să te joci în felul ăsta cu mine.

– Nu glumesc, şi nici nu mă joc. Libertatea Pământului îți aparține, Laylah. Şi reluă, după un moment: Adică, este un dar de nuntă. întinse mâna spre ea. Ai scris: „i-aş vorbi bucuroasă o veşnicie". Acum ai şansa. Fascinația pentm tine este iubire, Laylah. Te invit să devii una din Iubitele mele Soții Importante.

– Una din câte, pot să întreb? zise ea când îşi recapătă glasul.

– Ai fi a şasea.

– Aha. A şasea. Depăşise primul moment de surprindere, acum era calmă. Dar nu şi împăratul.

Ochii lui erau retraşi şi tensionați, iar pupilele verticale abia se vedeau. Iubita Soție Numărul Şase! Ce destin straniu pentm o fată liniştită de pe Pământ! Căzu pe gânduri, în timp ce împăratul o privea încordat, răsucindu-şi într-una degetele. Păi, putem discuta despre asta, Maiestate. Da. Bănuiesc că putem discuta, în zilele următoare.

Împăratul încuviință.

– Desigur. Putem discuta. Voi veni la tine ca şi mai înainte, iar tu îmi

vei spune poveştile tale, şi poate, încetul cu încetul...

– Încetul cu încetul, spuse ea. Da. Poate.

Se forță să-şi păstreze calmul misterios, şi să nu explodeze de bucurie.

A Şasea Soție Iubită! Şi Pământul, o lume autonomă! Da, dar oare putea? Vroia? încetul cu încetul, poate. încetul cu încetul.

– Spune-mi următoarea poveste, Laylah.

– Foarte bine. Trebuie să-ți spun, Maiestate, că de la Costa Stambool am plecat mai departe spre lumea interzisă a Marii Binella, planeta din Câmpia Oracolului, despre care se spunea că în formele şi culorile sale se găsesc răspunsurile la toate întrebările puse vreodată şi la multe din cele nerostite încă. În apropierea Câmpiei se află munții numiți Angelon, unde te poți plimba pe un covor de rubine şi smaralde. Mai departe -aproape de orizont - se poate vedea o întindere nemişcată de apă neagră, Marea Miaule, şi Insula Sapont arzând la mică distanță, un loc populat de demoni şi dragoni.

Mi-am croit drum prin această lume îngrozitoare, Sire, la sugestia fratelui meu, care considera că printre aceşti demoni şi dragoni pot învăța câteva lucruri folositoare, lucruri care mi-ar putea fi de mare ajutor dacă voi ajunge vreodată în locul unde mă aflu acum. Şi astfel, la sosirea mea acolo...

Traducere: Adriana Moşoiu